EKİM

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır

BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ, BİRLEŞİN!

Sayı: 126, 1 Ağustos '95

Bu kez ihanete geçit yok!

Çalışan sınıflar 5 Nisan kararlarıyla birlikte sermayenin yeni bir toplu saldırısıyla yüzyüze kaldılar. Bu saldırı bir yılı aşkın bir süredir kesintisiz olarak sürüyor. Saldırıdan en çok etkilenen doğal olarak işçi sınıfı oldu. Zamlar, toplu tensikatlar, sıfır sözleşme dayatmaları, kazanılmış hakların gaspı ya da budanması, ve nihayet, çok yönlü sonuçları olan özelleştirme saldırısı ile, bunalımın faturası işçilere ödettirildi, ödettiriliyor. İşçilerin hak arama eylemleri, grev ve direnişleri ise, gitgide daha açık bir biçimde polis ve jandarma terörüyle karşılanıyor.

5 Nisan'la başlayan ve ağırlaşarak süren bu saldırıyı püskürtmek, daha en başından itibaren onun karşısına kararlı bir tavırla çıkmakla olanaklıydı. İşçi sınıfı bunu başaramadı. Sendika bürokrasisinin inisiyatifi kırılmadan, ihaneti boşa çıkarılmadan başarılamazdı da. Komünistler 5 Nisan'ı izleyen ilk değerlendirmelerinde, son derece açık bir biçimde, "sendika bürokrasisinin denetimi parçalanmazsa eğer, ortaya koyacağı tüm enerjiye rağmen sınıf hareketini kesin bir başarısızlık beklemektedir" demişlerdi. Geride kalan 16 ayda yaşanan yazık ki bu oldu.

Türk-İş yönetimi her zamanki hain rolünü oynadı. 5 Nisan'ı izleyen günlerde kendiliğinden patlak veren işçi eylemlerini büyük bir ustalıkla yatıştırdı ve sermayenin ardı arkası kesilmeyen saldırılarına aylar boyu sessiz kaldı. Dahası kendisine yaraşır bir hain tutumla, "ülke çıkarları için işçi kesiminin fedakarlığı" demagojisiyle bu saldırıyı meşrulaştırmaktan da geri durmadı. Böylece sermaye, başlattığı yeni saldırının ilk döneminde görülmemiş bir kolaylık yaşadı.

20 Temmuz genel eylem kararı bunun ardından geldi. İşçilerin artan hoşnutsuzluğu ve taban basıncı, Türk-İş bürokratlarını böyle bir kararı almak zorunda bıraktı. Bunun ciddiyetten yoksun yasak savma bir karar olduğu daha başından belliydi. Eylemin ne hedefleri, ne talepleri, ne şiarları, ne sınırları ve hatta son ana kadar ne de biçimi belliydi. O güne kadar işçileri aylar boyu oyalayarak sermayeye görülmemiş bir hizmette bulunanlar, bu kez de her bakımdan hazırlıksız bir eylemi aniden gündeme getirerek işçileri büyük bir açmazla yüzyüze bıraktılar. Tüm mücadele isteklerine ve öfkelerine rağmen işçiler, derin bir güvensizlik duydukları bürokratların eylem çağrılarına çok sınırlı bir karşılık verdiler. Var olan güvensizliği ve önderlik boşluğunu devrimci güçler de dolduramayınca, 20 Temmuz eylemi çok sınırlı bir başarı sağladı. Dolayısıyla işçi hareketinde yeni bir çıkışın başlangıç noktası olamadı. Sermaye ve onun hükümeti işçiler istemlerine ve öfkelerine aldırmayarak soldırı çizgisini pervasızca sürdürdü.

20 Temmuz'u tam da düşündükleri doğrultuda boşa çıkaran Türk-İş ağaları 26 Kasım Ankara yürüyüşüne kadar yeni bir sessizliğe büründüler. 26 Kasım yeni bir öfke yatıştırıcı eylem olarak düşünülmüştür. Ağaların kendi açıklamalarına göre 30 bin işçi bekliyorlardı. Oysa Ankara'nın sokaklarını 130 bin işçi doldurmuştu ve işçiler meclise yürüme kararlılığına sahiptiler. Bayram Meral bunu yapmadan gösteriyi dağıtmaya kalkışınca, işçilerin "satılmış başkan" haykırışları eşliğindeki öfkesinden onu sığındığı polis kurtarabildi. 26 Kasım Ankara yürüyüşü, görünürdeki tüm eylemsizliğe rağmen gerçekte işçilerin öfke ve mücadele isteği ile dolu olduklarını, fakat önderlik ve örgütlenme zaafından dolayı bunu sokağa ve alanlara taşıyamadıklarını son derece vurucu bir biçimde gösterdi.

Bugün Türk-İş yeni bir eylem takvimi açıklamış bulunuyor. Mezarda emeklilik vb. nedenlerle yapılan bir kaç yerel girişim sayılmazsa, 26 Kasım'ı izleyen tam 7,5 aylık sessizlik süresinin ardından, hain bürokratlar nihayet yeni bir genel eylem kararı almak

zorunda kaldılar. Oysa bu aynı süre içinde öteki emekçi katmanların gitgide genişleyen katılımıyla Türkiye günden güne büyüyen yeni bir kitle hareketliliği dönemine girmişti. Gazi'de emekçiler onlarca şehit vererek günlerce direndiler. Kamu emekçileri 20 Aralık, 20 Nisan ve 17-18 Haziran genel eylemliliklerini yaşadılar. Bir çok yerel işçi direnişi polis ve jandarmayla göğüs göğüse geldi. Türk-İş tüm bunlara gözlerini ve kulaklarını kapadı. Herhangi bir destek vermek için kılını kıpırdatmadı, işçilere herhangi bir çağrıda bulunmadı. Beri yandan ise, Kürt halkını hedef alan, halkın katliamdan geçirilmesine, binlerce köyün yakılmasına ve milyonlarca insanın zorla göçetirilmesine dayanan kirli savaşı, şovenist kampanyalara omuz vererek desteklemekten geri durmadı.

Açıklamalarından da anlaşılacağı gibi, Türk-İş yönetiminin açıkladığı yeni eylem planının sermayenin işçi sınıfını ve emekçileri hedef alan genel saldırısına karşı bir içeriği yoktur. Sorun yalnızca gündemdeki kamu işçileri toplu sözleşmeleri ile sınırlandırılmıştır. Burda bile, tıpkı geçmiş 20 Temmuz eyleminde olduğu gibi, işçilerin istemleri enflasyon oranında zam talebiyle sınırlandırılmıştır. Bu satılmışlar topluluğu yedi aydır başlamış bulunan ve 700 bin işçiyi ilgilendiren görüşmelere bu süre zarfında seyirci kaldılar. işçileri direnmeye çağırmadılar. Ne zaman ki hükümet bunca değerli zamanı kazanmış olmanın da keyfiyle yüzde 5,4'lük zammı, yani bir tür sıfır sözleşme önerisini açıkça ortaya koydu, işte ancak o zaman bir şeyler yapmak ihtiyacı duydular.

Hükümetin % 150'lik enflasyon ortamında alay edercesine gündeme getirdiği komik zam önerisinin işçileri çileden çıkardığı bir sırada gündeme getirilen bu yeni eylem takvimi de, hareket noktası ve amacı bakımından 20 Temmuz'un bir benzeridir. Amaç bir kez daha hava boşaltınak, öfke yatıştırmak, yasak savma bir girişimle işçilerin genel eylem isteğini geçiştirip boğmaktır. Nitekim dört aşamalı eylem planının halihazırda uygulanmış bulanan ilk iki aşaması (servislere binmeme ve "parti ziyaretleri") bunu somut olarak da göstermiştir.

Bununla birlikte, bugünkü koşullarının bir yıl öncesinden bir çok bakımdan farklı olduğu da bir gerçektir. Son 8-9 aym kitle hareketleri yeni, toplumda geçmişten farklı bir atmosfer yaratmış durumda. Kuşkusuz işçiler de bu yeni havayı yakınen soluyorlar. Yerel direnişlerdeki kararlılık ve militanlaşma bunun somut bir göstergesidir.

Bu, bu kez 20 Temmuz'dan farklı bir sonucu elde etmek için uygun bir zeminin varlığı demektir. Açıklanan eylem planından geride 5 Ağustos Ankara mitingi ve 8 Ağustos "işe gelmeme" eylemi var. 8 Ağustos "işe gelmeme" eylemiyle 3 Ocak türünden bir "pijamalı soytarılık" tasarlanıyor. Bu son derece geri, pasif, etkisiz ve 3 Ocak'la da somut olarak görüldüğü gibi, hiç bir sonuç yaratmayan eylemle, hain bürokratlar işçi hareketindeki genel eylem isteğine yeni bir darbe vurmak istiyorlar.

Bunu engellemek olanaklıdır ve bu olanak 5 Ağustos Ankara mitinginde saklıdır. Eğer Ankara mitingi katılım, coşku, kararlılık ve bürokratlara öfke bakımından gerekli gücü ortaya koyarsa, işçilerin eylem isteğini ve enerjisini geri biçimler içinde boğmak da hainee planlandığı kadar kolay olmaz. 5 Ağustos başarısı, 8 Ağustos eylemini bizzat işyerlerinde iş durdurmak ve alanlara çıkmak biçimine dönüştürmeyi, hiç değilse büyük kentlerde bu doğrultuda belli bir başarıyı kolaylaştırır. Devrimci ajitasyon şimdiden "8 Ağustos'ta fabrikalardan alanlara!" çağrısı üzerinde yoğunlaşmalıdır. 5 Ağustos mitinginde bu çağrı her araç ve yöntem kullanılarak işçi kitlelerine maledilmelidir.

İşçiler kendilerini toplusözleşme pazarlıklarıyla sınırlandırmamalıdırlar. Bugün sermayenin iktisadi ve siyasi cephelerde tüm çalışan ve ezilen kesimleri hedefleyen bir toplu saldırısı var. İşçi hareketinin bugünkü acil istemleri de buna göre şekillenmek durumundadır. Güncel hedef, bu istemler doğrultusunda sermayeye geri adım attırmak, bunalımın faturasını kapitalistlere ödetmek, temel hak ve özgürlükler alanında mevziler elde etmek ve Kürdistan'daki kirli savaşı geriletmektir. İşçiler bu doğrultuda kamu emekçileriyle, kent yoksullarıyla ve özgürlüğü için direnen Kürt halkıyla güç ve mücadele birliği içine girmelidirler.

17-18 Haziran çıkışı, kamu emekçilerinin bir genel eyleme ne kadar hazır olduklarını somut olarak göstermiştir. 5 Ağustos yürüyüşü ve 8 Ağustos eylemi aynı potansiyelin işçi sınıfı saflarında da var olduğunu somut olarak gösterirse, bu "İşçi memur elele genel greve!" sloganının pratik anlamda yeniden güncelleşmesi anlamına gelecektir. Komünistler güncel faaliyetlerini bu perspektifle yürütmelidirler.

EKİM

İşçilerle eylem içinde buluştuk

TİS döneminde açıklanan %5,4'lük zam önerisinin ardından Türk-İş, sınıf tabanının basıncını göğüslemek çabası içerisinde bir eylem programı sundu. Programda yer alan, DYP-CHP il merkezlerinin önünde toplanma ve hükümetin teklifini protesto etme eylemi 25 Temmuz günü gerçekleştirildi.

Etkin bir kitlesel katılımı hedeflemek yerine görüntüyü kurtarma çabasında olan Türk-İş yönetimi, 25 Temmuz günü için iş bırakma kararı almayı gerekli görmedi. Eylem saatinin İstanbul'da 12.30'a alınması eylemin kitleselliğini olumsuz yönde etkileyen ek bir faktör oldu.

Saat 11.30'dan itibaren çeşitli fabrikalardan üçer-beşer kişilik gruplar halinde gelen işçiler, Abide-i Hürriyet parkında toplandılar. Saat 12.30'a gelindiğinde yaklaşık 1000-1500 civarında bir katılım sağlanmıştı. Kortejler oluşturulup yürüyüşe geçildi.

Devlet güçleri hükümet partisinin kapısını korumaya yönelik önlemler almıştı. Kitle kısa bir yürüyüşle DYP'nin önünde toplandı. Burada en yoğun tarzda atılan slogan; "Hükümet İstifa, Tansu Amerika'ya!" oldu. Komünistlerin yaptığı kuşlamalar dikkat çekti.

Taksim'deki CHP binasına doğru yürüyüşe geçen kitle, yol boyunca "Susma, sustukça sıra sana gelecek!", "Düzen partileri mezara, işçiler iktidara!", "Ekmek yoksa barış da yok!" türünden sloganlar attı. Komünistler Şişli'ye kadar işçi kortejlerinde yürüdüler. Burada üzerinde "Kurtuluş Yok Tek Başına, Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz!" yazılı **Kızıl Bayrak** imzalı pankart açıldı.

Hem bu süreç boyunca kurulan sıcak ilişkiler ve hem de eyleme dönük politik çalışma yapan tek grup olmanın yarattığı etki hemen kendini gösterdi. Devlet güçlerinin gözleri derhal üzerimize dikildi. Fakat polisin bizi kitleden yalıtma çabası geri tepti. Önümüzdeki korteje, "bunları aranıza almayın, bunlar terörist" diyen polise, "hayır onlar bizim dostlarımız" yanıtı verildi. Sendikacıların benzer yalıtma çabaları da aynı tepkilerle karşılaştı. Pankart açıldıktan sonra, önümüzde, yanımızda ve arkamızda yer alan kortejlerden kimi işçilerin gözü üzerimizden hiç ayrılmadı. Biz hangi sloganı haykırdıysak, kendi kortejlerinde yayılması için çaba harcadılar. "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Yaşasın sınıf dayanışması!" gibi şiarların yanısıra, Kürt sorununa yönelik sloganlarımızı da sahiplendiler. Hatta bir ara bir işçi yanımıza gelerek "neden faşizme karşı slogan attırmıyorsunuz?" diye sordu. Bu deneyim de gösteriyor ki, işçi sınıfıyla ideolojik buluşmanın somut-pratik bir buluşmaya dönüşmesinin tek yolu onunla birlikte ve içiçe olmaktır.

Son gösteri yeri olan CHP'nin önünde toplanıldığmda gazetemizi dağıtıp, son kuşlamayı yaptık. Zayıf katılıma rağmen gösterici kitlenin coşkulu, kararlı havası sendikacıların "hava boşaltarak öfkeleri soğutma" umutlarını boşa çıkaracak nitelikteydi.

Bir grup komünist

İzmir Ambar işçilerine vahşi saldırı

25 Temmuz günü İzmir Nakliyeciler Sitesinde işten çıkarılan arkadaşlarının yerine taşeron işçilerin siteye çalıştırılmak üzere getirilmesini protesto eden işçiler polisin vahşi saldırısına uğradı.

TİS'in uyuşmazlıkla sonuçlanması üzerine polis ablukası altına alınan ve yoğun bir polis baskısı eşliğinde, panzerlerin gölgesinde toplu kıyımla yüzyüze bırakılan Ambar işçileri, gözaltı saldırısından sonra bu kez de polisin dipçik darbeleriyle tanıştı. Saldırıda 40 civarında işçi yaralandı. Bir çoğunun kolları kırıldı, kafaları yarıldı.

Bu vahşi saldırı, sermaye iktidarının gelinen aşamada yalnızca kazanımlarımızı, meşru haklarımızı, örgütlülüğümüzü vb. değil, bizzat yaşama hakkımızı dahi hedeflediğini gözönüne koymaktadır. Yalnızca İzmir Nakliyeciler Sitesinde değil, Polisan'da, Retrans'ta, Aras'ta, Eminönü ve Şişli Belediyesi'nde ve daha bir çok direnişte işçiler en ufak bir hak taleplerinin karşısında devletin kolluk güçlerini buldular. Sermaye devletinin azgın saldırısına uğradılar.

Buna dur demenin tek bir yolu var. Bedel ödemeyi göze alarak kavgayı yükseltmek, güçleri birleştirerek sermaye rejiminin karşısına dikilmek!

Sömürgeci kirli savaşa son!

PKK'lı tutsaklar kirli savaşa karşı ileri sürdükleri bir dizi istem doğrultusunda direnişe geçtiler. Direniş açlık grevleri biçiminde sürdürülüyor. DGM'ler de boykot edilecek.

Meşru ulusal hakları için bir ulusal özgürlük savaşı veren Kürt halkı, bugün Türk sömürgecilik sisteminin görülmemiş bir zulmü ile karşı karşıyadır. Bu zulüm kapsamlı ve çok yönlü bir özel savaş biçiminde uygulanıyor. Binlerce tutsağın ileri sürdüğü istemlerin büyük bölümü bu haksız ve kirli savaşı hedef alıyor. Komünistler olarak bu istemleri destekliyoruz. İşçi ve emekçileri bu istemler doğrultusundaki mücadelelerde bizzat yer almaya çağırıyoruz.

Bugün Kürdistan'da ikili özelliğe sahip bir savaş durumu var. Bu sava Kürt halkı cephesinden tümüyle haklı ve me ru bir özgürlük savaşıdır. Türk sermaye devleti açısından ise bir ulusu zorla kölelik ilişkileri içinde tutmayı amaçlayan tümüyle haksız ve sömürgeci bir savaştır. Komünistler olarak bu ayrım çizgisini temel önemde görüyoruz. "Savaşı ve akan kanı durdurma" duygusallığı ile bu ayrım çizgisini karartmaya, kurulu düzeni esas alan bir reformcu siyasal çözümü böylece meşrulaştırmaya yönelik çabalara karşı mücadele edeceğiz. Zira Kürt sorununun bu tür bir sözde çözümü Kürt burjuvazisinin sınıfsal bakışı ve çıkarlarının yansımasından başka bir şey değildir.

Kürt halkı gerçek bir ulusal özgürlük elde etme mücadelesini tüm kararlılığı ile sürdürmelidir. Bunun yolu, sömürgeci egemenliğin temsilcisi sınıflarla pazarlıklar değil, Türk işçi ve emekçi sınıflarıyla mücadele ve kader birliğidir.

PKK'lı tutsakların açıklaması

Ülkemizde on yılı aşkın süredir sınırsız bir insan ve doğa katliamı gerçekleşmekte. TG'nin Kürt halkının ulusal kimliğini ve insani demokratik taleplerine karşı açtığı kirli özel savaş gittikçe tırmanmakta, hak, hukuk, uluslarası sözleşme tanınmamaktadır.

1- Üç bine yakın köy yakılıp yıkılmış, binlercesi boşaltılmış ülkemizde tam bir insansızlaştırma politikası yürütülmektedir.

2- Milyonlarca insan yerinden yurdun an edilmiş, metropol kentlerinin varoşlarına ya da dünyanın değişik yerlerine savrulmalarına yol açmıştır. Onbinlerce insan mülteci konumuna düşmüştür. Evinden, yerinden edilen insanlar açlıktan, hastalıktan ve barınaksızlıktan kırılmaktadır.

3- Kontrgerilla tarafından halkımızın seçkin evlatlarına dönük cinayetler tırmanmış, bir çok insan akıbeti belirsiz şekilde kaybedilmiş, bu rakamlar binlere ulaşmıştır.

4- Savaşın bir sonucu olarak onbinleri bulan bir tutsak kitlesi zindanlara doldurulmuş, her türlü işkence ve hukuksuzluğa bırakılmıştır.

5- Sınırsız bir doğa katliamı uygulanmakta, kimyasal gazlar, napalm ve kazan bombalarıyla ormanlarımız yokedilmekte, doğal denge bozulmaktadır.

Tüm bu gerçekliğe ve savaşı sürdüren üçyüz bini aşkın ordu gücüne rağmen, TC savaşı resmen kabul etmemekte, Birleşmiş Milletler ve Cenevre Savaş Sözleşmesi'ne uymamakta, yürüttüğü savaşı tanımlamaktan korkmakta, sivil katliamı sürdürmektedir.Gerilladan çok halka karşı savaşmaktadır. Bütün bu gayri insani haksız uygulamalar dünyanın gözleri önünde yaşanmakta, dünya seyirci kalmaktadır. Bu ülkede yaşayan insanlar olarak, yaşanan haksızlıklara sessiz kalmayacağız.

BU AMAÇLA:

1- Cenevre Sözleşmesi'ne uyulsun,

2- Siviller katledilmesin,

3- Birleşmiş Milletler ve Kızılhaç gözlemci heyetler göndersin,

4- Kirli savaşa son verilsin,

5- Bu sorunun siyasi ve barışçıl yollarla çözümü için girişimler başlatılsın,

6- Cezaevlerinde her türlü baskı, işkence ve insanlık dışı uygulamalara son verilsin,

7- Biz tustaklar için „savaş esiri" statüsü kabul edilsin.

Talepleriyle 14 Temmuz 1995'ten itibaren zindanlarda bulunan onbine yakın PKK'lı tutsaklar olarak süresiz açlık grevine başlıyoruz.

Meclis faşist 12 Eylül Anayasasını yeniden onayladı

Hak ve özgürlükler verilmez, mücadeleyle kazanılır!

Anayasa değişikliği üç ayı aşkın bir süredir gündemde tutulmaktadır. 12 Eylül faşist anayasanın bazı maddelerinin değişmesi etrafında süren yoğun tartışmalar, meclisin suya sabuna dokunmayan bir kaç rötuş üzerinde uzlaşmaya varmasıyla nihayet sonuçlandı.

"*... Bu kadar tartışmadan sonra Anayasa değişikliği diye bir virgülü dahi parlamento değiştirmiş olsaydı, içimiz bakımından, dışımız bakımından, parlamentonun itibarı bakımından bunu çok önemli sayardım...*" Cumhurbaşkanının bu sözleri, sahte bir demokratikleşme rüzgarıyla yelkenlerini şişirmek isteyen sermaye rejiminin gerçek kaygısını çok iyi özetlemektedir.

Faşist anayasaya yapılan sivil makyaj, işçi ve emekçi kitleleri bir dönem daha siyasal özgürlüklerin ve demokratik hakların kazanıldığı gerçek mücadele alanlarından alıkoymak, yığınları demokratikleşme masalıyla bir kez daha aldatmak amacını taşımaktadır. Öte yandan ise, Gümrük Birliği'ne büyük umut bağlayan tekelci sermaye, emperyalist dünyanın öze ilişkin değil ama görüntüye ilişkin "demokratikleşme" yönündeki dayatmalarını bir ölçüde de olsa böylece karşılamış olacaktır.

Generallerin icazeti altında yapılan ve çoğu teknik mahiyette olan değişiklikler, gerçekte bir kez daha 12 Eylül Anayasasını onaylamak ve meşrulaştırmaktan başka bir anlam taşımıyor. Tartışma konusu edilen değişiklikler arasında belli bir ilgi çeken topu topu 2 madde vardı. Ancak onlar da reddedildi. Ne kamu çalışanlarına grevli-toplusözleşmeli sendika hakkı tanındı ve ne de 12 Eylül darbecilerine yargılanma yolunu açacak olan değişiklik maddesi kabul edildi. Sermaye devletinin 12 Eylül darbesiyle dahi Anayasa'ya koymayı başaramadığı, grev yasağı sınırlarının genişletilmesi gibi kimi faşist maddeler, bu ilk "sivil anayasa"da yerini alabilmiştir.

Tartışılan maddelerin bir çoğunun kabul edilmemesi, sermaye devletinin, bırakalım köklü değişiklikler yapmayı, biçimsel bir takım esnemelere dahi tahammülü olmadığının göstergesidir.

Son Anayasa aldatmacası bir kez daha göstermiştir ki, haklar verilmez alınır! İşçi ve emekçilerin demokratik hak ve özgürlüklerini elde etmesi ve bunu yasalara da dayatması, ancak sokaklarda verilen mücadelenin basıncıyla mümkün olacaktır. Kendi çıkarları sözkonusu olduğunda kendi burjuva yasalarını dahi çiğneyebilen bir devlet, işçi ve emekçilerden düşman sınıfın çıkarlarını koruyan yasalara saygı da beklememelidir. İşçi ve emekçi sınıflar için bugün tek bir yasa vardır: Mücadele! Dişe diş, militan bir kavga olmadan düşmana geri adım attırmak mümkün olmadığı gibi, bedel ödemeyi göze almadan kazanım da elde edilemez. Kağıt üzerinde kalan haklar hükümsüz kalmaya ve her an burjuvazi tarafından çiğnenmeye mahkumdur.

Öyleyse hak ve özgürlükler için mücadeleye! Nasıl ki kamu emekçileri sendikal örgütlülüklerinin meşruiyetini fiiliyatta örgütlenerek kazanmışlarsa, grev ve toplusözleşme hakkını da bizzat grev yaparak elde edeceklerdir. Nasıl ki Kürt halkı tüm faşist yasaları çiğneyen yiğit mücadelesi sonucunda bugün küçümsenmeyecek mevzilere sahipse, işçi sınıfı da siyasal ve demokratik haklarını kavga alanlarında elde edecektir.

Faşist sermaye iktidarının koruyucu şemsiyesi olan burjuva hukuk sisteminin temel direği anayasa kendi içinde ne denli değiştirilirse değiştirilsin, işçi ve emekçi sınıflar üzerindeki kapitalist sömürü ve baskıyı meşrulaştırmak doğrultusundaki esas işlevi değişmeyecektir.

Temel hak ve özgürlükleri işçi-emekçi sınıflar ve ezilen yığınlar için günlük yaşamın vazgeçilmez bir parçası haline getirmenin tek yolu devrim ve proletarya diktatörlüğünün inşasıdır. İşçi sınıfı için demokrasinin tek güvencesi sosyalizmdir.

İşçi sınıfı tüm ezilen sınıflara eşitlik ve özgürlük getirecek olan kendi düzenini kurmalı, kendi yasalarını kendi yapmalıdır!

Polisan direnişinin gösterdikleri

Polisan grevi en yalın biçimiyle bir hak grevi olarak başladı. TİS görüşmelerinin anlaşmayla sonuçlanmaması grev kararının alınmasına neden oldu. Patron greve tepki vermekte gecikmedi. İlk yaptığı, bir grup işçinin iş aktini feshettiğini ilan etmek oldu. Bunu, kendi düzeninin yasalarını çiğneyerek taşeron işçi çalıştırma adımı izledi. Bu adım, grevin fiilen hükümsüz bırakılmasından başka bir amaç taşımıyordu.

Patronun bu pervasız uygulamaları işçilerin mücadele isteğini daha da kamçılamış, grevin seyri, talepleri ve muhtevasının değişmesinin zeminini de döşemiştir. Taşeron işçi çalıştırma uygulaması karşısında, işçilerin ilk yaptığı şey sendika kanalıyla uygulamanın durdurulması yönünde dava açmak oldu. Mahkeme taşeron işçi çalıştırılmasını yasalara aykırı buldu ve uygulamanın durdurulması yönünde karar aldı. Fakat patron bu karara uymadı. Böylece Polisan işçilerinin mücadelesi, masada kabul ettiremediklerini grevle kabul ettirme sınırlarının ötesine taştı. İşçi kıyımı ve taşeronlaştırma sisteminin uygulanmasına karşı bir mücadele platformuna dönüştü. Grevin çadırların dışına taşması, işçilerin jandarma ve polis gibi düzenin kolluk kuvvetleriyle çatışır duruma gelmeleri bu gelişmelerin bir ürünü oldu.

Taşeron işçilerinin çalıştırılması grevi fiilen etkisizleştiriyordu. Mahkemenin aksi kararına rağmen patron uygulamayı sürdürdü. İşçiler ise mahkeme kararıyla yapılamayanı kendi güçleriyle yapmayı tartıştılar.. Sendika bürokratlarının oyalama çabalarına rağmen, bunun fiili bir tutuma dönüşmesi için bir tek kıvılcım çakmak yetti.

En sıradan iktisadi hakları elde etme zemininde başlayan Polisan grevi, giderek düzenin kolluk güçleriyle çatışmalara varan ve taşeron işçilerinin çalıştırılmasını engelleme tutumu üzerinden taşeronlaştırma sistemine yönelen bir mücadeleye dönüştü. İşçi kıyımına direnişle karşılık vermek gibi politik sonuçları da olan Polisan direnişi, komünistlerin, doğru ele alınmak koşuluyla "iktisadi mücadelenin bir zaaf olmak bir yana, geniş çaplı bir politik işçi hareketinin gelişimi için özel önem taşıyan büyük bir olanak" olduğuna dair yaptıkları vurgunun bir doğrulanmasıdır.

İktisadi hak istemlerine dayalı olarak başlamış olsa bile, bu tür eylemlere müdahale, bu doğrultudaki hareketliliğe sahip çıkma, bunları temel devrimci amaçlara uygun biçimde kullanma bir devrimci önderlik sorunu ve sorumluluğudur. Devrimci müdahale alanındaki bu zayıflıktan dolayıdır ki, iktisadi hareket kısır ve sonuçsuz bir zemine çakılıp kalmakta, yorulup geriye düşmektedir. Ya da bu zemini kendi içerisinde amaçlaştıran, iktisadi mücadeleyi devrimci siyasal mücadeleden kopartan anlayış ve akımların etkisi altında kısır döngüyü bir türlü aşamamaktadır.

Devrimci önderlik sorumluluğu açısından, devrimci propaganda-ajitasyon ve teşhir faaliyetinin yanısıra, sınıfın eylemini devrimci eyleme dönüştürme pratik çabası, gelinen aşamada tayin edici bir önem taşımaktadır.

İşçi kitlelerinin eylemi, hazır formül ve şemalarla değil, devrimci propaganda-ajitasyon ve teşhir faaaliyetinin tamamlayıcı unsuru olarak, yerinde ve zamanında müdahale ile sıçratılıp dönüştürülebilir. Kitle eylemini sıçratıp ileri-devrimci bir platforma çekmek ise belli bir momenti iyi değerlendirebilme sorunudur. Koşulların doğru değerlendirilmesini, inisiyatifin yerinde ve zamanında kullanılmasını gerektirir. Öte yandan devrimci önderlik müdahalesinde istikrar ve süreklilik büyük bir önem taşımaktadır.. Dışardan yapılacak müdahalenin etkisi ve gücü sınırlıdır ve ancak belli koşullarda bir rol oynar.

Mevzi direnişler olgusu bugünkü işçi hareketinin tipik özelliklerinden biridir. Devrimci önderlik soruna bu tür direnişlerin kendi içinde ne vaat edip etmediği noktasından bakamaz. Asıl önemli olan, sözkonusu grev ve direnişlerin emeğin sermaye ile olan genel çatışması alanında ne ifade edeceğidir. Devrimci önderliğin bu bağlantıyı kurmadaki başarısıdır.

İşçi hareketinin bugünkü seyri son derece karmaşıktır. Durgunluk birden bire kaynaşmalara dönüşmekte, hareketlilik yerini aniden durgunluğa

bırakmaktadır. Düzenin kolluk güçleriyle çatışmalara dönüşen mevzi direnişler, kısa sürede son derece uzlaşmacı görüşmelere sahne olabilmektedir. Başarı ve başarısızlık; ardarda kazanılan mevziler ile maruz kalınan saldırıların yarattığı dağınıklık ve yenilgi ruhhali; sıçramalar ve geri düşüşler; militan bir tutumla girilen çatışmalar ile sosyal-reformizmin, sendika bürokrasisinin aldatıcı ve oyalayıcı taktikleri ile girilen durgunluk... Bunlar hep içiçe, yanyana yaşanmaktadır.

Devrimci önderliğin politik performansı, bilinçlendirme, örgütleme ve harekete geçirme çabası bu dalgalanmalara parallelik gösteremez. Sınıf devrimcileri ısrarlı, sürekli, militan, enerjik, hırslı ve yaratıcı bir faaliyet sürdürürler. Kuşkusuz dalgalanmanın yarattığı sorunları ya da ortaya çıkardığı imkanları hep gözönünde bulundururlar.

Polisan'a bakalım. Grev tam bir çıkmaza girmiş gibi görünürken, birden bire ona yeni kanallar, yeni ufuklar açıldı. Çadırlarda tükenmekte olan grev, taşeron işçilerini fabrikaya sokmama eylemiyle alevlendi. Grevci işçilerin ruhhalinde hızlı bir değişim meydana geldi. Polisan direnişi aynı günlerde süren Marshall greviyle bütünleşme sürecine girdi. Bölge çapında etkili olan bir eylem haline geldi. Polisan grevinin yükselme grafiğinin basıncıyla Marshall patronu alelacele görüşme masasına oturdu ve anlaşmayı imzaladı. Polisan işçileri kendi taleplerini henüz kabul ettirememiş olsalar da, eylem ve dayanışmalarıyla Marshall'daki grevin anlaşmayla sonuçlanması üzerinde güçlü bir etkide bulundular. Grevin adeta çadırlarda tükenmesini seyreden Petrol-İş ağaları bu gelişmeler üzerinden harekete geçmek zorunda kaldılar, vb...

Marshall işçilerinin eyleme geçmiş olması Polisan'daki sınıf kardeşlerinin moralini yükselmesine katkıda bulunmuş, kazanmaya dönük umutlarını artırmıştır. Ancak Marshall'da anlaşmanın sağlanmış olması, işçilerin belli kesimlerinde yalnızlık duygusuna yolaçmış, kazanmaya olan inanç sarsılmaya başlamıştır. Petrol-İş ağaları bu durumu iyi değerlendirerek devreye girmiş, oyalayıcı ve aldatıcı vaadlerle ("B. Meral devreye girecek" denilerek) grevi yeniden gerisin geri çadırlara hapsetmişlerdir. Bunda şaşılacak hiçbir yön yoktur. Kitle hareketliliği, grevler böyle dalgalanmaları her zaman yaşayabilir. Nitekim çok geçmeden işçiler yeniden harekete geçmiş, grev komitelerini oluşturmuş ve "artık kemik sesleri duyulacak", "kan dökülecek" diyerek öfke ve kararlılıklarını dile getirmişlerdir.

Taşeron işçilerini taşıyan servis araçlarının fabrikaya girişini engelleyen ikinci eylem tam da bu ruhhali içinde gerçekleştirildi. Jandarma, çevik polis ve "TMŞ" denilen terörist timin işçilere saldırısı ve toplu gözaltı bu dönemde yaşandı. Bu saldırı işçileri geriletmedi, tersine kamçıladı. Gözaltı süreci yüksek bir moral içerisinde geçti. Kendileriyle dayanışma faaliyetinde gözaltına alınan komünistler, serbest bırakıldıklarında coşkun alkış ve sloganlarla karşılandılar. Karşılama direniş üzerine toplu sohbete dönüştü.

Polisan direnişi, işçi sınıfı hareketinin devrimci önderliğin önüne hergün ve her an çok çeşitli fırsat ve imkanları sunduğunun somut bir göstergesidir. Bunu değerlendirmek, sağlam bir devrimci perspektif ve örgütsel hazırlık sorunu olduğu kadar, devrimci inisiyatifi kullanma ve enerjik bir çaba harcama sorunudur da.

Polisan veri alındığında, devrimci önderliğin bugünkü görev ve sorumlulukları nelerdir? Mücadelenin yeni yol ve yöntemlerle geliştirilmesi, çevre/bölge fabrika ve semtlerden dayanışmanın örgütlenmesi faaliyeti sürdürülmelidir. Bu faaliyette sosyalist propaganda ağırlıklı bir yer tutmalıdır. Kapitalist sistemin yarattığı sorunlar, bu sorunları köklü bir çözüme ulaştırmanın yolları, temel toplumsal-siyasal sorunlar ve bunların işçilerin bugünkü sorunlarıyla bağlantıları, proletaryanın toplumsal yaşamdaki yeri ve tarihsel sorumluluğu, mevzii mücadelelerin proletaryanın genel siyasal mücadelesinde tutması gereken yer, böylesi bir mücadelenin toplumsal ve siyasal hedefleri, bugünün devrimci görevleri, komünistler ile proleterlerin ilişkileri, devrimci sınıf partisine duyulan yakıcı ihtiyaç, bu bağlamda sınıfın devrimci önderlerine düşen sorumluluk, vb... -tüm bunlar Polisan direnişinin özdeneyim sürecinin ortaya çıkardığı dersleri de içererek tarzda, anlaşılır bir dille ve zenginleştirilmiş yöntem ve araçlarla anlatılmalıdır.

Sınıf devrimcisi ve Polisan'ın devrimci işçisi için aslolan Polisan eyleminin kendi sınırlı talepleri çerçevesinde başarıya ulaşıp ulaşamayacağı değil, siyasal sınıf mücadelesine yaptığı katkı, bu açıdan ortaya çıkardığı deneyim ve birikimdir. Sınıf devrimcilerinin Polisan direnişinden kalıcı mevzilerle çıkmayı başarmaları bu doğrultuda alınacak mesafeye bağlıdır.

Polisan deneyiminden çalışma tarzı dersleri

Belirleyici olan devrimci inisiyatiftir

Polisan direnişine müdahale siyasal faaliyetimizde önemli bir deneyim süreci oldu.

Bölge örgütümüz sosyalist siyasal çalışmanın gerçek niteliği ve kapsamını daha yakından tanıdı. Sosyalist siyasal çalışmanın toplumsal maddi zemini sorununda bilinci netleşti. İşçi sınıfı hareketiyle komünist hareketi buluşturup birleştirmede kullanılacak araç, yol ve yöntemleri açısından açıklığa ulaşmak ve yetkinleşmek çerçevesinde önemli deneyimler biriktirdi.

Bu birikiminin doğru kullanımı, yetersizliklerin isabetli saptanması ve ivedilikle giderilmesi koşuluyla denebilir ki, Polisan deneyimi, yeni dönemde izlenmesi gereken çalışma tarzının önünü açmak bakımından "buzu kırmış, yolu açmıştır".

Bölge çalışması bugüne dek hareketimizi genel siyasal faaliyet üzerinden tanıtmıştı. Bunun içindir ki hareketimiz işçi ve emekçiler nezdinde soyut bir imajın ötesine geçemiyordu. Gebze Belediyesi işçilerinin direnişinde hareketin kısmen tanınmış olması dışta tutulursa, yaratılan etki, iyi propaganda araçları dağıtan bir örgüt çalışmasının dışına taşmıyordu. Oysa Polisan direnişi boyunca gösterilen siyasal aktivite, komünist hareketi işçi ve emekçiler nezdinde soyutluktan çıkarmış, somut bir gerçeklik haline getirmiştir.

Polisan deneyimi öncelikle genel siyasal faaliyetin özgül çalışmayla, fabrika ve alan çalışmasıyla birleştirilmesinin somut örneklerinden biridir. Örgütümüz Gebze'de, 3. Genel Konferansımızın perspektifleri ve sağladığı açıklıklar doğrultusunda, 1 Mayıs öncesi yaygın bir genel siyasal faaliyet yürüttü. Faaliyet tüm başarılarına rağmen ciddi yetersizlikler taşıyordu. Genel siyasal faaliyetin fabrika zemininde özgülleşen bir çalışmayla, işçi sınıfı hareketine dolaysız bir pratik-politik müdahaleyle birleştirilmesi gerekiyordu.

Polisan direnişine politik müdahale yeterli bir hazırlık üzerinden başlamadı. Planlama ve pratik açıdan ciddi bir ön hazırlık süreci yaşanmadı. Bu nedenle yetersizlikleri elbette oldu. Hatta denebilir ki, temel perspektiflerimizin sağladığı açıklıklar ve bunlar tarafından beslenen devrimci iddia ve enerji dışında hiç bir ön hazırlık yoktu. Öteden beri bölgedeki fabrika çalışmasında "hedef birim" olarak saptanan, kimi zaman genel siyasal faaliyetin götürüldüğü Polisan'ın eyleme geçmiş kitlesiyle ilk temas bu koşullarda gerçekleşti.

İlk adım olarak grev yerine bir "ziyaret" gerçekleştiriliyor. Fakat bir gözlemci ya da muhabir zihniyetiyle değil, devrimci sorumluluk ve müdahale bilinciyle... Grevci işçiler taşeron işçilerinin çalıştırılmasına büyük bir öfke duyuyorlar ve bunu engellemek istiyorlar. Huzursuz fakat tereddütlüler. Bir yanda grev silahını göz göre göre boşa çıkaran taşeron işçileri; öte yanda grevci işçilerin taşeron işçilerinin çalışmasını engellemeye dönük herhangi bir eylemine karşı hazır bekletilen jandarma birliği... İşçiler bu ikilem içerisinde bir karara varmaya çalışırlarken, sendika yöneticileri de işçileri dizginlemek ve boş vaadlerle aldatmak çabası içindeler.

Kısa sürede havayı kavrıyorsun. Öfke ve hoşnutsuzluk içindeki işçilerin harekete geçirilmesi, grevin çadırların dışına taşan aktif bir eyleme dönüştürülmesinin anahtarıdır. Taşeron işçilerini taşıyan servis araçları kapıya dayanıyor. Bir ses "arkadaşlar servis araçlarının girişini engelleyelim" diye yankılanıyor. Hiçbir grevci işçi sesin kimden geldiğine bakmıyor. İşçiler servis araçlarına yöneliyorlar. Servis araçlarının camları taş yağmuru altında aşağı iniyor. Grev kırıcıları çareyi kaçmakta buluyorlar. Jandarma işçilere saldırıyor ve hakkettiği cevabı alıyor.

Devrimci sorumlulukla kurulan bu ilk temas belki de önden tasarlayamadığın genişlikte bir siyasal etkinlik ve devrimci önderlik alanı açıyor önüne. İlk müdahalenin militan devrimci tarzda gerçekleşmiş olması, eylemin bir üst boyuta sıçramasının yolunu açmakla kalmıyor, direnişçi işçilerle aranda siyasal ve manevi bağların kurulmasını da sağlıyor.

Çadırlara hapsedilmiş, sendika

bürokratlarının marifetiyle tüketilmek istenen grev karşısında umursamaz görünen yetkililer düzenin kolluk kuvvetlerini işbaşına çağırıyor. "Kışkırtıcılar" aranıyor. Fakat işçiler "kışkırtıcı" olarak nitelenen devrimcilere önyargıyla bakmak bir yana, bizzat sahipleniyorlar. Artık grevci işçiler için devrimci dışarıdan gelen biri değil, bizzat onlardan biridir. Onun güvenliğine özel bir ihtimam gösteriyorlar. Kanatları altına alarak koruyorlar.

Polisan belli özgünlükler taşıyan bir işçi kitlesine sahip. İşçiler mücadelede istekli. Kimi geri eğilimler olsa da, temelde direniş ruhu egemen. Daha da önemlisi sendika bürokratlarına karşı duran, inisiyatifi elde tutmaya çalışan ve direnişi örgütlü bir eylem olarak ileri taşımaya azimli, küçümsenemeyecek bir ileri işçi potansiyeline sahip. Ancak işçilerin devrimciyi kolluk kuvvetlerinden korumasını sağlayan, henüz ne devrimcinin temsil ettiği ideolojik-siyasal çizginin onaylanması, ne de düzenin kolluk kuvvetlerinin işçi düşmanı sınıfsal konumunun gerçek kavranışıdır. Bizzat yaşam içerisinde edindiği özdeneyimin dersleriyle şekillenen bilinci ve devrimciyle birlikte yaşadığı kısa sıcak mücadele ortamı işçiyi bir anda, kendiliğinden bir sınıf güdüsüyle devrimcinin koruyucu ve kollayıcısı haline getirmiştir.

İlk mevzi kazanılmıştır. Asıl güçlük aşılmış, işçilerle siyasal bağ kurmanın yolu açılmıştır. Devrimcinin söyleyeceklerinin etkisi şimdi çok daha güçlü olacaktır. İşçi kitlesini devrimci siyasal perspektifle donatmak, bu temel üzerinde eylemi ilerletme çabasına hız vermek, girişilen çabanın doğal devamı olmak zorundadır. Süreklilik ve ısrar olmadıkça, faaliyette kesintisizlik sağlanmadıkça politik-örgütsel hedeflere ulaşmak olanaklı değildir. Tam da bu noktada dönüp müdahaledeki yetersizlikleri sorgulanmalı ve bu yetersizlikleri hızla gidermek doğrultusunda yoğun bir çaba harcanmalıdır.

Aradan geçen kısa zaman dilimine, önemli bir bölümü mahalli inisiyatifin ürünü olan çok sayıda bildiri, bülten vs. gibi politik araçlar devreye sokulmuştur. Tüm bunlar yetkinleştirici, ısrarlı, sonuç alıcı bir çalışma tarzının somut göstergeleridir.

"Bedel ödenecek, başka yolu yok!"

Polisan işçileri, 4 ve 6 Temmuz'da gerçekleştirdikleri eylemlerin ardından, 10 Temmuz'da bir toplantı yaptılar. Toplantının gündemi gerçekleşen eylemlerin değerlendirilmesi, ileriki süreçte izlenecek yöntemlerin belirlenmesi ve dayanışma gecesine hazırlık konularından oluşuyordu.

Eylemlerde bazı işçilerin kendilerini korumak yönünde bir tutum izleyerek geri durmaları, eylemler ve gözaltılar süresince işçilerin jandarmayla konuşmaları, öncü işçiler tarafından eleştirildi. Bir öncü işçi; "Emri veren yer MGK denilen rezil yer. Erlerden hiç bir şey beklemeyin" dediği konuşmasında, gözaltında ifade verilmesini de eleştirdi ve "onlara ifade vermek zorunda değiliz" diyerek işçilerle askerler arasındaki safları net bir biçimde çizen bir tutum sergiledi. Çatışmada yaralanan bir başka öncü işçi, "Bedel ödenecek, başka yolu yok!" diyerek toplantıda zaman zaman ortaya çıkan kararsızlığa, kolay yol arayışlarına set çekti. Bir diğer öncü işçi ise grevin kazanımlarını şöyle anlattı: "Devleti tanıdık. Birlik olmayı, birlik olunca birşeyler yapabileceğimizi öğrendik. Faşist yasaları tanıdık. Kamuoyuna sesimizi duyurduk. İşçi sınıfı iktidarı kurulmadığı sürece nihai kurtuluş yok, bunu kavramaya başladık. Bunları direnişlerle öğreniyoruz başka yolu yok." Yapılan konuşmalarda, yasalardan ve devletten bir şey beklenmemesi gerektiği sık sık vurgulandı.

Ekimci komünistler toplantı başında, EKİM İstanbul il örgütü imzalı, Polisan için hazırlanan bir broşür dağıttılar. Broşür işçiler tarafından ilgiyle karşılandı. Toplantı sonunda bir yoldaşımız konuşma yaptı. Grevin genel kazanımlarına değindikten sonra direnişin zayıflıklarından sözetti. Direnişin yükseltilmesi, fabrikada işin durdurulması, mal giriş çıkışının mutlaka engellenmesi gerektiğini; bunun talepleri kabul ettirmenin, dayanışmayı sağlamanın ve kazanımları kalıcı hale getirmenin tek yolu olduğunu anlattı.

Polisan deneyimi göstermiştir ki, fabrika zemininde siyasal faaliyet yürütmek, mevzi direnişlere etkili müdahalede bulunmak, başlangıçta güçlü sınıf bağlarına, kazanılmış ilişkilere sahip olup olunmadığından bağımsız bir devrimci sorumluluk alanıdır. Böylesi imkanların önemi ve gerekliliği kuşkusuz yadsınamaz. Fakat bunlara sahip olmaksızın da fabrika zemininde siyasal çalışma örgütlenebilir, işçi eylemliliklerine müdahalede bulunabilir. Tam da bu sayede sınıf içinde güçlü politik-örgütsel mevziler elde edilebilir. Bunun için gerekli olan şey, doğru bir perspektife, müdahalenin yol ve yöntemleri konusunda açıklığa, devrimci enerji ve inisiyatife sahip olmaktır.

Açık perspektiflere ve az-çok birikmiş güçlere sahip olunduktan sonra, mahalli inisiyatife dayalı siyasal faaliyetin/fabrika çalışmasının başlatılması "geliştirilmiş" ve "yetkinleştirilmiş" projelerden ziyade, pratik bir inisiyatif ve atılganlık sorunudur. Siyasal faaliyetin geliştirilmesi ve yetkinleştirilmesi, kesintisizliğinin sağlanması kaydıyla ancak sürece yayılarak yapılabilir. Başlangıç için dörtbaşı mamur bir hazırlık dönemi tasarlamanın, yaşamdan, gelişmelerden, pratik görev ve sorumluluklardan kopuk ütopik projeler etrafında dönüp durmanın doğuracağı sonuçlar, atalet, kendini tekrar kısır döngüsüyle tüketme, zaman ve enerji israfı olacaktır.

Kimi bölge ve alanlarda fabrika çalışması ve sorunlarının çokça tartışılıp ama bir türlü pratiğe dönüşmemesinin gerisinde, başka köklü zaafların yanısıra, yaşamın canlılığından kopuk, işlevsiz projelerin ve bu projelerin ürünü hazırlıkların bir türlü tamamlanamamasının rolü büyüktür. Eski alışkanlıklarda ayak diremek olarak da tanımlanabilecek bu bakışaçısı ve davranış biçimi yaşam karşısında iflas etmeye mahkumdur. Tüm zayıflık ve yetersizliklerine rağmen Polisan deneyimi bunu fazlasıyla kanıtlamıştır. Çünkü bu deneyim „ideal" projelerin, aylar-yıllar alan pratik ön hazırlık sürecinin değil, devrimci bir inisiyatif ve ataklığın ürünüdür.

Bugüne kadar faaliyet alanlarında elle tutulur bir fabrika çalışması başlatamayan, önce "alanı tanımak" gibi son derece genel ve pratik-politik çabanın yanısıra yapılabilecek bir işi, çalışmayı fiilen başlatmamanın gerekçesi olarak gösteren örgüt birimleri ve yoldaşlar bu deneyim ışığında düşünmeli ve bundan pratik sonuçlar çıkartmalıdırlar.

Direniş daha ileriye taşınmalıdır

Polisan direnişçileri 4 ve 6 Temmuz'da fabrika giriş çıkışı keserek direnişlerini ileri bir aşamaya taşıdılar. Grev kırıcılarına saldırarak onlara iyi bir ders verdiler.

Ancak bu tür eylemlerle sınırlı kalarak sonuç almak mümkün değildir. Sermaye devletinin yasalarını, onun kolluk güçlerini, taşeronun fabrikaya girişini, mal giriş çıkışını hedefleyemeyen bir mücalede sonuç alıcı olamayacaktır. Sermaye sınıfının saldırılarına, jandarmasına, sivil faşist saldırılara, uzlaşmacı sendikacıların yöntemlerine vb. karşı ayakta durmasını öğrenemeyen bir direniş kısır döngüye girecektir. Bu nedenle fabrika girişinin süresiz kesilmesi etkili eylem yollarından biridir. Bu hem işverene doğrudan bir yaptırım, hem grev silahının gerçek bir silah olarak yeniden kazanılması olacaktır.

Nitekim bugün direnişçi işçiler daha sonuç alıcı yöntem ve eylem arayışına girmiş bulunuyorlar. Daha militan, daha kitlesel eylemleri örgütlemenin sorumluluğuyla karşı karşıya olan grev komitesi daha aktif bir çaba içerisinde. Polisan işçileri direnişlerini daha da ileri götürebilir ve düzenin yasalarıyla, kolluk güçleriyle hesaplaşmayı göze alan bir çizgiye taşıyabilirlerse, anlamlı kazanımlar elde etmeyi başaracaklardır.

Kuşkusuz bu komünistlerin ortaya koyacakları önderlik kapasitesiyle yakından bağlantılıdır. Komünistler, işçilerle omuz omuza dövüşerek, direnişin sorunlarıyla yakından ilgilenerek, sözlü-yazılı ajitasyon ve propagandayla direnişe müdahale edebilmenin olanaklarını önemli oranda yakalamış bulunuyorlar. Ekimci komünistler Polisan işçilerine zafere giden yolu gösterme, direnişin kazanımlarını çevre fabrikalara yayma, çevre fabrikalardan ve mahallerden destek örgütleme sorumluluğuyla yüzyüzedirler.

F. Deniz

Halkların kardeşliği şöleninde devrimci coşku!

Pir Sultan Abdal dernekleri tarafından düzenlenen ve 22 Temmuz Cumartesi günü gerçekleşen şölen devrimci, coşkulu bir havada geçti.

Başından sonuna kadar devrimcilerin hakim olduğu şölenin yapıldığı futbol sahası devrimcilerin pankart, döviz gibi politik materyalleriyle donandı. MLKP-K, TİKB, DHKP-C, TKP-ML/TİKKO, Partizan Sesi'nin açtığı pankartlarının yanısıra EKİM'in "Ekim'le Partiye Sosyalizme!" ve Kızıl Bayrak'ın "Kurtuluş Yok Tek Başına, Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz!" pankartları dikkat çekti. Kuşlama faaliyetinin yanısıra, sınıf dayanışma kartları ve gazete satışı yapan ve yaka kartları dağıtan komünistler, kitap standı açan tek grup oldular. Sınırlı güç ve olanaklarla şölene katılan komünistler etkin bir faaliyet gösterdiler.

Kalabalık kitle, devrimci grupların faaliyetleriyle yarattıkları devrimci coşkuyu sempati ve ilgiyle karşıladı. Atılan hemen bütün sloganlar hep bir ağızdan ve gür bir tarzda haykırıldı. "Faşizmi döktüğü kanda boğacağız!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Yaşasın sınıf dayanışması!" ve "Kürdistan faşizme mezar olacak!" atılan şiarların başında geliyordu.

Devlet güçleri, alana tümüyle hakim kılınan devrimci hava ve faaliyetten duydukları rahatsızlıkla, yüzünü düzene dönmüş Alevi ağaların desteğini alarak şöleni planlanandan daha erken bir saatte bitirdi.

Geçen yıl yapılan ve yaklaşık 40 bin kişinin katıldığı şölenle karşılaştırıldığında, bu yılki ilgi ve katılımın oldukça düşük kaldığı açıktır. Şöleni düzenleyenlerin organizasyondaki yetersizlikleri bunda önemli bir rol oynamıştır.

Adana'da coşkulu gezi

Adana bölgesinde Şakirpaşa Mahallesini temel alan bir gezi düzenledik. Kitle çalışması üzerinde odaklanan belli bir hazırlık evresinin ardından gerçekleştirdiğimiz gezi, belli bazı teknik aksaklıklara ve katılımın nispeten düşük olmasına rağmen asgari bir başarıyla sonuçlandı.

Katılımın azlığında kuşkusuz bizim de eksikliklerimizin rol oynamasına rağmen, esasta iki nedene dayanıyordu. Aynı tarihte iki değişik gezinin daha düzenlenmesi ve yeni liberallerin gezimiz aleyhine yürüttükleri karalama kampanyaları.

50 kişilik kitleyle birlikte otobüsle gezi alanına geldik. Gezinin amacı üzerine bir yoldaşımız bir konuşma yaptı. Hep beraber yemekler yendi, marşlar söylendi, halaylar çekildi. Ardından ise gezimin asıl gündemine, Türkiye'nin güncel politik gelişme ve süreçlerine ilişkin tartışmaya geçildi. Bir yoldaşımız hareketin temel perspektiflerini de içeren özlü bir konuşma yaptı. Tartışmaya sınırlı da olsa canlı bir katılım oldu. Kitlenin geneli tarafından ilgiyle izlendi. Tartışma sonrasında gruplar halinde tartışmaları sürdürmek için serbest bir zaman bırakıldı. Bu zaman içerisinde gezimize katılan bir çok kişi ve özellikle de gençlerle diyaloglarımızı geliştirme, ilişkimizi pekiştirme olanağını bulduk.

Gezimizi toplu halde söylenen türkü ve marşlarla, çekilen coşkulu halaylarla bitirdik. Dönüş yolu boyunca otobüste de aynı devrimci ruh egemendi.

Alanımızda gerçekleştirdiğimiz bu gezinin, gelişmelerin toplamı üzerinde değerlendirildiğinde bize bir çok olanağı sağladığını ve asgari bir başarıyla sonuçlandığını söylemek mümkündür. Gezi hem örgütlü güçlerimiz, hem de çevre ilişkilerimiz bakımından güven verici bir çalışma oldu. Bu güvenin yarattığı moral ile devrimci çabamızı ve enerjimizi yoğunlaştırmak, görev ve sorumluluklarımıza daha sıkı sarılmak, devrimci pratik inisiyatifi her alanda geliştirmek zorundayız.

Ekimci komünistler

EKİM 3. Genel Konferansı Tutanakları

Sınıf çalışmasının sorunları

Cihan: Sorunları önemli ölçüde daha önce tartıştığımız için komisyon olarak işçi hareketinin sorunları üzerine kısa ve sınırlı bir tartışmayla yetindik. Sorunu bütünsel bir çerçeve içerisinde konuşmadık. Üzerinde durduğumuz en önemli nokta şu oldu. Sorun bir önderlik fonksiyonunda düğümlendiğine ya da komünistler olarak bizim için önemli olan öncü misyonun nasıl yerine getirileceği sorunu olduğuna göre, öncü bizim bugünkü koşullarımızda, güç ve imkanlarımız içinde kendi rolünü nasıl oynayabilecektir? Ne yapılabilir gerçekten? Biz sınıfın öncüsü olmak iddiasıyla ortaya çıkmışız. Bu konuda belli bir gelişme düzeyi de yakalamış bulunuyoruz. Partileşmek istiyoruz. Bizim öncülük misyonumuz ve dolayısıyla öncü müdahale pratiğimiz bugünden şekillenmek zorunda olduğuna göre, bugün ne yapabiliriz?

Bu soruya yanıt verirken, genel bir takım görevlerden ya da gerekliliklerden değil, son derece somut bir deneyimden hareket ettik. Önceki tartışmalarda burada Sidar yoldaşın anlattığı bir deneyimden hareket ettik. Bu bir müdahale tarzıdır. Bir grup devrimci kadro (bir bölgedeki yoldaşlarımızı kastediyorum) çok sınırlı imkanlarla tanımadıkları bir fabrikaya (bazı sorunlar içerisinde belli huzursuzluklar yaşayan bir fabrikaya) bir müdahale tarzı geliştiriyorlar. İmkanlar sınırlı, güçler sınırlı. Buna rağmen yapılan müdahalenin etkili ve anlamlı sonuçlar verebildiğini görebiliyoruz. Kalıcı sonuçlar anlamında değil, ama pratik bir müdahalenin yaratabileceği ilk etkiler bakımından...

Bu deneyim somut olarak gösteriyor ki, gerekli olan, mutlaka somut, işçileri o an için özellikle ilgilendiren sorunlardan da en iyi biçimde yararlanarak inisiyatifli, militan, işçilere güven veren bir öncü müdahale tarzıdır. Bunu dün formüle etseydim, yoldaş bu çok genel bir formül, bunu herkes söylüyor, bu lafın içeriği nedir denebilir ve bu formülasyon hiçbir şey anlatmayabilirdi. Ama çok tekil görünen bir pratik, bu sözün anlamını bütün açıklığıyla ortaya çıkarıyor. Sen bir anda bir fabrikadaki bütün işçilerin gündemine girebiliyorsun. Patronunun gündemine girebiliyorsun. Muhtemelen patronun şikayeti üzerinden siyasal polisin gündemine de giriyorsun. Senin bu davranışın işçilerde belli bir ilgi ve güven yaratabiliyor. Sen bunu on kez yap, çok başka sonuçlar yaratır. Bu tür bir müdahale tarzını, tüm faaliyet alanlarımızda eldeki imkanlarımızı en iyi biçimde kullanarak yaparsak, bunun sonucu ne olacaktır? İrdelenmesi gereken budur. Bu pratik cephede kavranabilecek çok kritik, çok çözücü, çok ilerletici bir halka olarak görünüyor bize. Bunu militan sarsıcı bir öncü müdahale olarak formüle ettik ve sınıfa yönelik siyasal çalışmamızın çok özel bir tarzı olarak geliştirilmesi, örgüt genelinde yaygınlaştırılması gerektiği üzerinde durduk. Bütün öteki faaliyetler bunu tamamlıyor.

Dün burada, yalnızca birimin kendi içinden ya da kendi alanından bir müdahaleyle sınırlı kalmamak, ama aynı zamanda, politik bir hareket olmanın genel gereklerinin de bir sonucu olarak, genelde de etkili bir politik faaliyet yürütmek ve onun etkisiyle işçileri kuşatmak gerektiğine işaret etmiştik.

Bunlar fabrika çalışması kapsamında tartışıldı. Bu konuda söylenenleri veri kabul ediyorum. Bu genel kapsamı içerisinde anlaşılmak kaydıyla, sınıf hareketine etkili bir müdahalenin açıklayıcı bir örneği olduğunu düşünüyorum. Faaliyetimiz geliştiğinde, daha ilerletici ve zengin başka bazı sonuçlar çıkabilir. Şimdiki örnek bu açıdan sınırlı ve dar kalmaktadır. Ama bugünkü sınırlar içerisinde, bu sınırlı pratiğin bu açıdan bizim için yol gösterici olması gerektiğini, bu deneyimden yararlanmanın ve onu yaygınlaştırmanın bize sınıf çalışmasında belli bir mesafe aldırtacağını düşünüyorum.

Tartıştığımız bir öteki konu, sendikal hareketin bugünkü durumuydu.

Sendikalar ve Şubeler Platformu

Sendikaların sınıf hareketi için bugünkü anlamı bellidir. Hem büyük bir zayıflık alanıdır, hem de bugün için önemli bir imkanıdır. Ne anlamda? Bir zayıflık alanıdır, çünkü gelip bir cendereye dönüşebiliyor. Bir imkandır. Ne anlamda? Herşeye rağmen, halihazırda sınıfın tek birleşme ve örgütlenme alanıdır. Bugün sınıf hareketi, özellikle politik edilgenliğine ya da bugünkü durağanlığına da bağlı olarak, sendikal düzeyde kendini çok fazla göstermiyor. Bu işçilerin sendikalardan koptuğu anlamına gelmiyor. Ama bugünkü eylemsizliği içerisinde sendika da onun için anlamını önemli ölçüde yitiriyor. Ama öte yandan, örneğin Türk-İş arada bir meclise yürüyüş çağrısı yapıyor. İşçiler buna heyecanla karşılık veriyorlar. Tam da burada sendikayla işçiler arasında bir ilişki platformu oluşuyor. Böylece sendikalar ya da sendikanın yarattığı bu eylem platformu üzerinden etkili bir müdahalenin imkanı doğuyor. Ama bu tür durumları dışında bırakırsanız, sendikal platform üzerinden şu gün çok anlamlı bir müdahale imkanı görünmüyor. Oysa bugün, örneğin kamu çalışanları hareketinde, sendikalar özel bir yer tutabiliyor. Hareket bizzat grevli-toplusözleşmeli sendika hakkı mücadelesi çerçevesinde geliştiği için, tam da bu hareketlilikte fiilen kurulmuş olan sendikaların oynadığı rol son derece önemli olabiliyor.

Şubeler Platformu küçümsenmemesi ve ihmal edilmemesi gereken bir imkandır. Bu imkan şu an fiilen kullanılıyor, kullanılmaya da çalışılıyor. Biz onu ne ölçüde doğru ve sorumluca kullandığımız üzerinde durduk. Tespit ettiğimiz bir kaç kısa sonucu belirtmek istiyorum. Genelde bu platformun değerlendirilmesi, sınırlılıkları, bu platform üzerinden tasfiyeci oportünizmin sınıf hareketinin önüne dikmeye çalıştığı engeller, bunlar üzerine tartışmadık. Bunlar bizim için veriydi. Hareketimiz bunları açıklıkla ortaya koymuştur. Ama herşeye rağmen bu platform üzerinden yapılabilecek birşeyler olduğu, eğer değerlendirilebilirse burada belli imkanlar olduğu da bizim için aynı şekilde bir politik veridir. Zaten bu çerçevede Şubeler Platformunda yer almaya da çalışıyoruz. Ama eğer Sendika Şubeler Platformu şahsında ortaya çıkan reformizme, reformist sendikacılığa, artı ona ideolojik-politik destek veren tasfiyeci oportünizme karşı mücadele temeli üzerinde, burayı işçi hareketine müdahalenin bir imkanı olarak değerlendirebileceğimize inanıyorsak, bunun gereklerini de yerine getirebilmek durumundayız.

İşçi Kurultayına müdahale tarzımız

Biz orada sendika yöneticilerinin reformizmini ya da tasfiyeci oportünizmin ideolojik-politik tutarsızlıklarını sergilemekle kalmamalı, kendi olumlu müdahale platformumuzu ortaya koymalı, politikamızı bu zemine oturtmalıyız. Buraya egemen mevcut politikanın çıkmazlarını ve tutarsızlıklarını göstermekle kalmamalı, olumlu politikayı geliştirmek doğrultusunda çalışmalı ve buna uygun bir pratiğin içinde olmalıyız. Bu yalnızca kendi politik platformumuzu kabul ettirmek ya da ona dayanak yaratmak anlamında değildir. Yanısıra, Şubeler Platformu bugün kendini bir İşçi Kurultayı üzerinden de ifade etmeye çalışmaktadır. İşçi Kurultayı gerçekten güç yetirilebilinirse, sınıf hareketinin belli kesimlerinde belli bir canlılık yaratmak için bir imkandır da. O halde biz İşçi Kurultayına dayatılan reformist platforma karşı mücadele etmeli, ama devrimci bir perspektif doğrultusunda işçi kurultayının belli bir başarıyla gerçekleşmesi için de üzerimize düşeni yapabilmeliyiz. Yani bu noktada da olumsuz pratiklerin eleştirisiyle kalmamalı, kurultaya kendi olumlu pratiğimizle yanıt verebilmeliyiz. Bu açıdan İstanbul pratiği tam neyi ifade etmektedir? Açık kusurlara sahip bir pratik olduğu ortadadır. Çünkü bu kurultayın daha geniş bir katılımla, daha çok fabrikadan örgütlenmiş bir ilgi ve destekle gerçekleşebilmesi için üstümüze düşeni kendi cephemizden yapmamız gerekiyor. Olumlu pratik budur. Öteki türlü, biz yalnızca gerçekten İşçi Kurultayını boşa çıkaran bir rol oynamış oluruz. Onun mevcut politikasıyla kendi içindeki çıkmazını, sonuçsuzluğunu göstererek, onun yıkımına katkıda bulunmuş oluruz. Rolümüz bu mudur? Böyle mi tanımlamak gerekiyor? Yaratılmaya çalışılan bir gerici barikatı dağıtmak sözkonusuyken izlenecek politika başkadır. Ama herşeye rağmen belli imkanları taşıdığı halde, reformist politikalarla heba edilmek istenen bu imkanları, devrimci bir eleştiri ve devrimci pratikle olumlu bir yönde geliştirmeye çalışmak daha başkadır. Eğer bu ikincisiyse doğru olan, bizim bugünkü pratiğimizin bunun gereklerine karşılık veremediği yeterince açıktır. (...)

Bu platform etkinlikleri bizi sınıf hareketine müdahalenin bir başka alanına somut olarak taşımıştır. Bu da bir müdahale alanıdır. Öncü işçi-

ler şahsında ve bir ölçüde sendika platformu üzerinden. Çünkü adı üzerinde sözkonusu olan Sendika Şubeler Platformudur. Bu yalnızca öncü işçileri olumlu ideolojik etki ve pratikle kucaklamak bakımından değil, aynı zamanda sendika bürokrasisinin ve onun üzerinden işçi sınıfının belli kesimleri üzerinde etkinlik kurmaya çalışan tasfiyeci oportünizmin gündemine girmeyi başarmak anlamında da önemlidir. Çünkü bir politik hareket kendini ancak gündeme soktuğu ölçüde politik güç kazandığını somut olarak göstermiş olur ve bu gücün hissedilmesinin işçiler için bir anlamı olur. Bugün bazı sendikacıların bizi tartışmaları, tartışmak zorunda kalmaları önemlidir. Zira anlamı olan tartışılır. Ve bu tartışma savunma çizgisinde, eleştiriler karşısında kendini mazur gösterme gayreti içerisinde bir tartışmadır.

Eleştiri ve mücadelenin hedefi doğru saptanmalıdır

Sorunun bir başka yanı, bizim bu platforma ilişkin eleştirilerimizin kapsamının biraz tali olan yönünün önplana çıkarıldığı olgusudur. Şubeler Platformunda yeralanlara kuşkusuz alt kademe sendika bürokratları diyoruz. Burada bürokratik bir kimlik vardır, bu çok açık. Ama bürokratik kimlikten de öteye, aynı zamanda bunu da yaratan (aradaki sebep-sonuç ilişkisini bir yana koyuyorum, bunlar herşeyden önce nesnel olarak reformisttirler) bir politika vardır ortada. Biz bu politikanın anlamını ve sınırlarını tahlil ediyoruz ve neticede reformizmi, reformist bir sol sendikacılığı aşamadığını görüyoruz. Bu noktada biz esas olarak Şubeler Platformunun reformizmine bir ideolojik saldırı yöneltmeliyiz. Burada iyi niyeti, kötü niyeti çok fazla tartışmamalıyız. Varsanız baksanız, belli sendikacılar şahsında hiç değilse, belli yönleriyle iyiniyetli bir girişimdir. Ben örneğin Ercan Atmaca üzerinden bunun iyiniyetli bir girişim olduğuna onay da verebilirim. Bilemiyorum, yanılıyor da olabilirim, zira kişiliğini yakınen tanımıyorum. Kişi olarak dürüst olduğu da kabul edilebilir, muhtemelen de öyledir. Gelgelelim bunlar sonucu değiştirmek. Dürüsttür, ama reformisttir; beni bu ilgilendiriyor. Temel ve kritik nokta budur. Bizim zaten "namuslu ve dürüst sendikacılar" edebiyatına saldırımızın gerisinde de bu vardır. Yani ahlaki kategoriler burada hiçbir şeyi açıklamıyor. Bu bir politika zeminidir. Devrimci politika mı, reformist politika mı, ayrım çizgisi budur. Devrimci politikanın taşıyıcıysa bu insanlar, zaten dürüsttürler. Değillerse, onların dürüst olmalarının da hiçbir güvencesi yoktur. Dolayısıyla politik konumlarından, politik açılımlarından giderek ideolojik saldırının ve politik eleştirinin yoğunlaştırılması gerektiğini düşünüyorum.

Ama kuşkusuz bunlar aynı zamanda bürokrat sendika yöneticileridir. Bu çerçevede hesapları, bu çerçevede oluşan davranışları vardır. Biz bunu da teşhir etmeli, politik eleştirimizin içine bunu da oturtmalıyız. Ama yalnızca, yaklaşan Türk-İş kongresi çerçevesinde burayı güç devşirmekten ibaret bir açılım olarak ele aldıklarını iddia edersek, bu eleştiriyi daraltır, biraz da zora sokarak anlaşılmasını güçleştirir. Bu sendika bürokratları örneğin kalkar haftalık bir derginin tartışma platformunda derler ki; şu "başkan" uyarı aldı, beriki başkandı oysa şimdi işçi düzeyine düştü, bir ötekinin evine polis geldi, vb... Böylece bu platformu örgütlemekle bir çıkar sağlamadıkları gibi mağdur da olduklarını iddia ederler ve inandırıcı da olurlar. Evet, sol sendikacılık çizgisi de bugün gerçekten polisin saldırısına konu olabilmektedir. Belli konumların kaybedilmesine neden olabilmektedir. Dolayısıyla bu yöndeki eleştiri bu noktada zayıf da kalabilmektedir. Kuşkusuz bu baskılar tam da onların reformist kimliği üzerinde sonuçlarını da vermektedir. Onlar bundan hareketle örneğin Kürt sorununu tartışmaktan özenle uzak durabilmektedirler. Oranın alternatif bir politik işçi platformu olduğunu, Türk-İş'in platformundan da farkının bu olduğunu açıklıkla belirtmekten uzak durabilmektedirler. Yani baskılar gerileme yaratabilmektedir. Ama aynı zamanda baskıların bunlara birtakım sıkıntılar yarattığı da bir gerçektir. Politik yaşamda böyle durumlara hep rastlanır. Bugün Doğu Perinçek gibi bir şoven kemalistin Kürt sorunu üzerinden üç yıl ceza alması hiçbir şeyi açıklamıyor. Bakınız, ben bunun için üç yıl bile alıyorum dese bu adam, bunun bir anlamı olabilir mi?

Ben kurultayın Türk-İş kongresiyle bağını, bu doğrultudaki hesapları reddetmiyorum. Tasfiyeci oportünizm için de reddetmiyorum. Onlar da kongre düzeyinde bir takım hesaplar ve hazırlıklar içerisindeler. Böyle bir kurultay sayesinde, kader birliği ettikleri sendikacıların kazanacağı belli bir gücün ve itibarın Türk-İş'in genel kongresinde yaratacağı sonuçlar üzerine onlar da hesaplar yapıyorlardır. Tam da yasal "işçi partisi" hedefine bağlı olarak. Dolayısıyla ben eleştirimizin kendi sınırları içerisinde haksız ve yanlış olduğu için de-

ğil, bütünlüğünden koptuğu ya da esas üzerinde durulması gereken noktadan uzaklaştığı ölçüde, darlaşacağını, tam anlaşılamayacağını, etkili sonuçlarını veremeyeceğini ve karşı demagojiyle zayıflatılacağını düşündüğüm için bunları söylüyorum. Aynı zamanda politik yayınımızda çıkan iki sayfalık bir yazıdaki isabetsizliklerden dolayı özellikle bu kaygımı ifade ediyorum. Konuya ilişkin propaganda broşürümüzde bu dengenin tam konamamasının bu tür yazıların yazılmasında payı vardır. Çünkü broşür sorunu gerçekten yaklaşan Türk-İş kongresi çerçevesinde koyuyor. Türk-İş kongresinin yaklaşmasıyla Şubeler Platformunun yeniden belli bir işleve soyunması arasındaki bağ açık. Ama sorun yalnızca bundan mı ibarettir? Örneğin 20 Aralık'ın bunda payı nedir? Ya da 20 Temmuz rezaletinin bunların itibarına ve inandırıcılıklarına büyük darbe vurup boşa çıkarmasının bunlar üzerinde yarattığı etkinin rolü nedir? Ya da oradan doğan itibarsızlığı telafi etmek için bu platformu kendi sınırları içerisinde koruyabilmek için duydukları kaygının bunda payı nedir? Bilgi yetersizliği ölçüsünde bu konuda çok kesinlemelere gitmek imkanı bulamıyorum. Tam da bu noktada mahalli kadrolarımızın hareketi içinden ve yakından izlemesinin, bu meselelerin anlaşılmasını kolaylaştırmasındaki payına yeniden işaret etmek istiyorum. Bu konuya ilişkin açıklayıcı bir örnektir.

Konuya ilişkin olarak öteki gündemler ile fabrika çalışması bölümünde yaptığımız tartışmalara bizim ekleyebildiğimiz bunlar olabildi.

(...)

Politikamızda yetersizlikler var

Sergen: Bizim bazı boşluklarımız var. Bu boşlukları doldurmak konusunda belirli bir çaba ortaya koymak ve kavrayış açısından da bir mesafe alınmakla birlikte, yine de altı çizilip bundan sonrası için gözetilmesi gereken şudur. Sınıfın iktisadi-demokratik taleplerine sahiplenme ve bu mücadelenin içerisinde yeralma. Sadece yeralmayı da değil, onu yönlendirme ve öncülüğüne soyunmayı da başarmak gerekiyor.

Bugün sorunlar ve saldırılar bellidir. Bunlara nasıl sahiplenileceği, bunlara karşı nelerin ileri sürüleceği konusunda bir açıklığa sahip olmak ve bunları şiarlaştırmak gerekiyor. Örneğin işten atılmalara karşı ne ileri süreceğiz? İşgüvencesi mi? Genel sloganlarla yetinmemeli, bunları isabetli bir biçimde somut olarak formüle edebilmeliyiz. Zaman zaman isabetsiz bir biçimde ileri sürülen istemler bazen bizim ayağımıza dolanabiliyor. Örneğin 6 saatlik işgünü, 4 vardiya. Hiçbir zaman bu hareket bunu savunmamıştır, ama bir yoldaş bir yazıda yazmıştır. Hiç de haketmediğimiz halde bu bize karşı kullanılabilmiştir. Bu noktada boşluk bırakmamak gerekiyor.

İkincisi, mücadele ve örgüt biçimleri konusudur. Belli deneyler üzerinden giderek bu konuda somut şeyler söylemeliyiz. Bugün yavaş yavaş direnişlerle ilişki kurmaya başladık. Bir kaç tane direnişin şahsında gündeme de girdik. Örneğin başlangıçta Gebze'ye gerekli ilgiyi, yoğunlaşmayı gerçekleştiremedik. Ama birkaç kişinin kısmi müdahalesi ve arkasından çıkan bir broşür, bizi Gebze'deki işçilerin gündemine sokmuştur. Sadece belediye işçilerinin gündemine de değil, genel olarak yöredeki işçi ve emekçi kitlesinin gündemine girmişiz. Bizim tartışmadığımız yerlerde bu broşür bir biçimde bizi tartıştırmıştır. Bu durum başka bir takım direnişlerin şahsında da yaşanmıştır.

Biz buralarda, egemen politikayı, uygulanan taktikleri ve bunu temsil edenleri eleştiriyoruz. Ama bunu, burada ifade edildiği gibi, olumlu icraatla birleşen bir tarzda yapamıyoruz. Bu konuda bir açıklığa sahip olmak son derece önemlidir. Bugüne kadarki küçük direnişlerin biriktirdiği dersler nelerdir? Bunların zayıflıklar nelerdir? Bütün bu deneylerden de hareketle, yeni dönemde sınıf hareketini demoralize eden ve olumsuz bir rol oynayan etkilerden nasıl arındırabiliriz? Yani sınıfa eylem hattı çizmek alanındaki boşluğu doldurmak gerekiyor.

Bizim sendikalar konusunda söylediklerimiz bellidir. Şu anda ne kadarı işlevlidir, ne kadarı işlevsizdir? Olumlu, olumsuz rolleri vb. hepsi bellidir. Peki ama bu konuda biz ne diyeceğiz? Yani sadece sorun şu mudur? "Sendikalar bizimdir, bürokratlar defolsun!" Bu çok fazla birşey anlatmıyor, yeterli bir açıklığı sağlamıyor. Ortada sendikasızlaştırma, genelde örgütsüzleştirme diye bir saldırı var. Bu saldırı beğensen de beğenmesen de mevcut sendikaları tırpanlıyor, yokediyor. Burada sendikacıların rolü var, şu var, bu var. Bunların hepsi veridir. Ama buna karşı nasıl bir mücadele yürütmeliyiz? Sendikalar konusunda daha somut, daha açıklık yaratıcı şeyler söylemeliyiz. Sendikasızlaştırma, örgütsüzleştirme saldırısına kar-

şı mücadele temelinde sendikalara sahiplenmeli ve bunu bu alanda olumlu bir icraat ortaya koyarak, devrimci sendikacılığın nasıl yapılacağını pratik olarak sergileyerek yapmalıyız. Burada sendikalar örneğini verdim. Örgüt biçimleri konusunda da, herhangi bir direniş komitesidir, işyeri komitesidir vb., somut açıklıklar sağlamak gerekiyor.

Sendika bürokrasisine karşı mücadele sorununun ne olduğunu yoldaş yeteri açıklıkta ortaya koydu. Bu konudaki deneyimsizliğimiz Şubeler Platformu sırasında da bizim karşımıza çıktı. Yoldaşın verdiği örnekte olduğu gibi, mesela 2. bölgeden 10-12 kişi gözaltına alındılar ve belirli bir baskı gördüler. Ercan Atmaca'ya dönük baskılar var. Yine bunlara dönük Türk-İş'in ve devletin saldırısı var. Bu noktadan yüklendiğimiz zaman zor durumda kalıyoruz. Daha dün bizi sopaladılar vb. şeyler söylüyorlar. Biraz duygusal bir basınç da yaratarak etkili oluyorlar. Bu tür durumlarda ben, eleştirilerimize ve bunlar hakkındaki düşüncelerimize rağmen, bu saldırılar karşısında onlara sahiplenmeliyiz diye düşünüyorum. Çünkü bunların şahsında işçi sınıfına dönük bir saldırı vardır. Düzen devrimcileri ve komünistleri katlediyor, ama sol reformizme de saldırıyor. Bu genelde sınıfa dönük saldırının bir ifadesidir. Bu anlamda bunlara sahiplenmek gerekiyor. Biz hergün ölüyoruz, onlar da üç gün içerde kalsınlar diyemeyiz. Bu geçmişte de yapılıyordu. Uzun süre "sosyal faşisttir, gebersin" diyorduk, ama bir Kemal Türkler olayında ne yapıldı? Gittik, bu koca kitle hareketine katıldık; "sosyal faşistler" de şaşırdı, bunlar niye gelmişler buraya diye...

Kurultay meselesinde bizim başka boşluklarımız da oldu. Gerçekte bizi buna zorladılar. Politik tartışmaları yasakladılar. Çok gerici tutumlar aldılar. Sosyalist basın dışarı çıksın, işsizsiniz adresinizi verin vb. tutumlar aldılar. Provokatif davranışlara başvurdular. Bu bizi ister istemez başka bir platformda bunlarla çatışmaya götürdü. Bunun bir haklılık payı da vardı. Ama biz daha baştan, MK üyesi bir yoldaşın da olduğu bir toplantıda, İK olarak sorunu tartışırken şunları da söyledik. Biz bunun içerisinde yeralıyorsak, özellikle taban örgütlenmelerinde yeralmalıyız, görev almalıyız ve burada taban çalışmasını yapabilmeliyiz. Bu nedir? Bu kurultaya sahiplenmedir. Buradaki platforma sahiplenmelidir. Burada gidip iş yapmak, işçileri oraya taşımak vb. bir olumlu icraat içerisine girilmelidir.

Bir diğeri ise şudur. Bunlar en önemli sorunları arkaya bırakıyor, mali ve teknik sorunları öne çıkarıyorlardı. Bu bizi bıktırmıştı. Siz hep bunları tartışıyorsunuz, asıl sorunlardan kaçıyorsunuz diyorduk. Bunda haklıydık. Ama dönüp şunu da yapabilmeliyiz biz. Mahalli komiteler içinde yeralmalı, para da toplamalıyız. Bu alanda da onları boşa çıkarmalıyız. Çünkü bununla senin karşına çıkıyor. Kurultayın nerede yapılacağından teknik ve mali sorunlarına kadar hiçbir şeyiyle ilgilenmezsiniz, yalnızca bizi eleştirirsiniz demelerine fırsat vermemek gerekirdi. Bu da bizim bir boşluğumuzdur. Salt eleştirel konumda olmak ve böyle boşluklar taşımak bizim oradaki çabalarımızı da bir ölçüde zayıflatıyor. Dönüp bize, siz işinizi gücünüzü bırakmışsınız, burayı sabote etmek için geliyorsunuz. Gerçekten çok kötü bir ağızla ve kötü bir saldırının konusu yaparak bizim üstümüze geliyorlar.

Bir de öncü sektörler meselesi üzerine konuşmuştuk...

Cihan: Bu aslında önceki tartışmamızda da vardı. Biz işçi hareketine ilişkin tartışmada bunu yeniden vurgulayalım dedik. Bugünkü eylemlilik ve mücadele düzeyi açısından bakıldığında, biraz geriye düşmüş ve edilgenleşmiş görünen belli sektörler var. Ama bunlar orta vadede ya da uzun vadede düşünüldüğünde temel sektörlerdir. Salt iktisadi ölçülerle değil, işçi sınıfının nitel-nicel birikimi bakımından da değil, politik ölçülerle de her açıdan önemli sektörlerdir. Biz çalışma alanlarımızı seçerken bu gerçeği gözetmek durumundayız. Bu dünkü toplantıda aslında bu açıklıkla belirtildiği için, ben onu ayrıca eklemedim. Genel planda bunu gözetmeli, bugünkü politik ajitasyonumuzun ya da bugünkü müdahale çabamızın vereceği sonuç ne olursa olsun, biz bu tür birimlere yönelik ısrarlı faaliyetimizi sürdürmeliyiz. Her bölgede böyle birimler vardır. Onları öncelikle seçmeli, bu faaliyeti sürdürmeliyiz. İşçilerin ismimizi döne döne duymaları bile bizim için önemli politik bir kazanımdır. Yarın bu birimlerin potansiyeli açığa çıktığında, bu işçi kitlesi için önemli bir önveridir. Ama taktik planda, hareketli alanlardan güç devşirmek ve hareketli alanlara müdahale içerisinde kitlelerle bağ kurmak, kitleleri ileriye çekme alanında deneyim edinmek ve bizzat bu deneyim içerisinde kendini bulmak bakımından, özel olarak tekstil sektörü, daha genel planda da direniş eğilimi gösteren her sektör, her birim bizim

için özel bir ilgi ve özel bir çalışma alanı olabilmelidir. Bunu bugün için gözetmek zorundayız. Ama bu bizi, günü geldiğinde öncü sektörler hareketlendiğinde onlara da döner bakarız eğilimine götürmemeli, o sektörlere yönelik bir faaliyeti bugünden sürdürmekten alıkoymamalıdır. Örneğin Cevizli Tekel'in bugünkü durumu ne olursa olsun, buraya yönelik faaliyetimiz aksamamalıdır. Pendik Tersanesine yönelik faaliyetimiz aksamamalıdır. Tartıştığımız sonuncu nokta buydu.

Hep işlenegelen konuları veri kabul ettiğimizi söyledim. Aslında politik faaliyetin içeriği ve öne çıkarılacak sorunlar açısından bakıldığında, şovenizme karşı mücadelenin tuttuğu özel yer yakın zamanda *Ekim*'de işledi. Bunlara girmiyorum. Ama bizim burada üzerinde durduğumuz noktalar, bu temel gerçeklerin gözden kaçırılmasına yolaçmamalıdır. Bunun için bir neden de görmüyorum. Bugün Kürt sorunu toplumun gündemindedir. Kürt sorunu konusunda işçi sınıfında ya da çalıştığımız kesimlerde böyle bir açıklık yaratamazsak, zaten onları politik bir tutuma çekemeyiz. Bu sorun anlaşılmadığı ölçüde ya işçileri apolitizme ya da daha da kötüsü şovenizme, dolayısıyla burjuvazinin etkinlik alanına itiyor. Hiçbir biçimde Kürt sorununun kenarında durmamalı, tersine bu sorunu öteki sorunların yanısıra politik teşhir ve ajitasyonumuzun odağına yerleştirmeye özel bir özen göstermeliyiz. Hep tartışıldığı ve hep yazıldığı için, bu tür sorunlara girmedim, girmiyorum.

Yerel direnişlere müdahale sorunları

Nadir: Ben bir-iki ön düzeltme yaparak başlamak istiyorum. Birincisi biz Gebze Belediyesi direnişini hiç de dıştan yorumlamadık. Gebze'de bizim tartıştığımız yetersizlikler, daha çok örgütsel planda müdahalede ortaya çıkan yetersizliklerdir. Gebze'ye içeriden müdahalemiz bence anlamlıdır. Biz o direnişin doğrudan içinde yeraldık ve içerden müdahale etmeye çalıştık. Bunda belli başarılar da sağladık. Yorumların ve gözlemlerin isabetliliğinde, içinde bizzat yeralmamızın önemli bir payı var. Buradaki yetersizliğimiz, Gebze direnişini daha genelde bir propaganda ve ajitasyon konusu edememiz olmuştur. Örneğin İstanbul çapında belli bir desteği yaratabilmek için buradaki direnişin anlamını ortaya koyan bir propaganda-ajitasyonu yeterince yapamadık. Sonuçta kendi iç imkanları üzerinden bakıldığı zaman, Gebze'de önemli bir prestij kazandık. Direnişle ilgili olan kesimlerden belli bir destek de gördük. Bu direniş, hem kendi politikalarımızı sınamak hem de sol hareketin eleştirdiğimiz politikalarının daha somutta açmazlarını göstermek açısından son derece anlamlı bir deney olmuştur. Gebze direnişinin ardından küçük-burjuva devrimciliğinin bir kez daha eleştirisi, bu çerçevede son derece anlamlıdır. Bunun yalnız kendi sınırları içerisinde değil, bunların gelişmesinin ve bu deneyimler zenginleşmesinin hem işçi hareketi hem de devrimci hareket açısından son derece anlamlı olduğunu düşünüyorum.

İkincisi, bu dönemdeki mevzi direnişler gerçekten de çok zorunlu olmadıkça henüz devletle karşı karşıya gelmeyi göze alamıyor. Bu aslında o direnişçi kitlenin kendi iç imkanları konusundaki umutsuzluklarından da geliyor. Bunu anlamak gerekiyor. Bunu çok özel bir yargılamaya tabi tutmak da gerekmiyor bence. Kuşkusuz bundan çıkartılacak politik sonuçlar vardır. Ama buradan giderek bunu aşağılayan ve bu beş para etmez bir eylemdir diyen bir tutuma düşmemek gerekiyor. Tersine, içeriden iyi bir müdahale yapıldığı zaman, tam da geçmiş deneyimler üzerinden, bu direnişlerin içten dönüştürülebilmesinin imkanları vardır. Pendik direnişi bu açıdan gözetilmesi gereken bir örnektir. Sözgelimi Pendik Belediyesi işçileri içerden bir işgalle başladı, ama bir dönem sonra düzenin terör tehditi karşısında bir geri adım atarak bunu dışa taşıdı. Bu aslında devletle zımni bir uzlaşma noktasıydı. Bu noktadan sonra, belli bir tukanıklıkla yüzyüze geldiği ve direnişin yaygın bir destek bulamadığı ölçüde, düzen içi bir takım kanallardan çözümü zorlamaya başladığını da görüyoruz. Bir heyetin H. Kozakçıoğlu'yla görüşmüş olması, ardından onun "siz haklısınız, üç gün içinde sorununuzu çözeceğim" vaadi ve üç gün içerisinde MHP'li faşistlerin buraya gönderilmesinin işçilerde yarattığı tepkiyi, eğer bir devrimci örgüt iyi değerlendirilebilirse, işte burada bir dönüşümün, dolayısıyla bunun eyleme yansıtılmasının koşulları var demektir. Ama bu müdahale yapılmaksızın, onların kendi içinde devrimci bir tutum takınmalarının beklemek de saflık olacaktır. Bu açıdan Pendik deneyimi devrimci önderlik, devrimci sorumluluk ve müdahale ihtiyaçları açısından son derece anlamlı sonuçlar çıkartılması gereken bir deneyimdir. Kuşkusuz şunlar veridir. Buraya giden yoldaşlara çeşitli işçi grupları, aman burada politik propaganda yapmayın, bizim derdimiz işe geri

dömektir, biz açlıkla karşı karşıya geleceğiz, diyorlar. Bu işçilerin kendiliğinden bilincidir. Onların bugünkü verili bilinci onlara bunu söylettiriyor. Ama bunu tersine çevirmek devrimci öncünün sorumluluğudur. Bizim buradan yaklaşmamız gerekiyor. Bu noktada yaklaştığımız zaman, burada bir takım imkanların olduğu tartışmasızdır. Bu müdahalede bulunan yoldaşların da ayrıca verdiği maddi bir bilgidir. Sınıfı kendi deneyimleri üzerinden eğitmek, politik bilinci onun o deneyiminin ortaya çıkarttığı olgularla birleştirerek taşımak son derece önemlidir. Hatta sınıfın bilincini dönüştürmenin kritik bir halkasıdır.

Bir başka nokta, bu eylemlere müdahalede yanlış yöntem izliyor olmamızdır. Bu perspektiflerimizden değil, müdahaleyi yapan yoldaşların deneyim yetersizliğinden geliyor. Burada politikaları hedef alacağımıza, gidip bu politikaları kendinde cisimleştiren bir takım öne çıkmış işçilerle uğraşabiliyoruz. Somut örneğini Kağıthane Belediyesi'ndeki direnişten vermek istiyorum. Burada önderliği tutan direniş komitesinin, özellikle başındaki insanların, direnişi mümkün olduğunca anti-Refahçı bir konumda tutmak eğilimi son derece nettir. Ama bu politikanın kendisini teşhir etmek, bu politikanın direnişi bir açmaza götüreceğini somut olgularıyla birlikte ortaya koymak ve işçileri bunu aşan, düzene yönelen bir politikaya kazanmak yerine, sözgelimi yalnızca Cengiz Yıldırım'ın kişiliğiyle uğraşmak, müdahalemizi belli bakımlardan zayıflatan bir tutumdur. *Ekim*'de Kağıthane Belediyesi işçilerinin bir yürüyüşünden hareketle yazılan yazı, bu çerçevede ele alındığı zaman, bizi belli bakımlardan güç duruma da düşürmüştür. C. Yıldırım'm kişliği değil de onun önderlik anlayışı, uzlaşmacı reformist politik bakışı ortaya konduğu zaman, bu hem işçilerde olumlu bir etki yaratmış, hem de C. Yıldırım gibilerini geriye itebilmiştir. Nitekim belli bir noktadan sonra sorun daha çok burada odaklandı. Kağıthane direnişi bizim söylediklerimizi doğrular bir aşamaya ulaştıktan sonra, bize karşı tutuculuk ve gericilik yapan öncü işçiler, aslında Ekimci arkadaşlar söylediklerinde haklıydı, burada devrimci bir sınıf çizgisi izlenmedi, bu bizi geriletti, başka devrimci kesimlerden gelecek desteği de zayıflattı, demek zorunda kalmışlardır. Bunun gerisinde, oradaki politikalarını boşa çıkarmamız, o politikaların düzen kanalları içerisine götürdüğünü somut olgularıyla kanıtlamış olmamız gerçeği yatıyor. Bu açıdan da, direniş komitesi ya da içindeki bir takım şahısların üzerinden sorunu ifade etmek yerine, uygulanan politikaların götüreceği sonuçlar, bu politikaların darlığı üzerinden yapılacak bir propaganda-ajitasyon çok daha etkilidir. Burada bir takım imkanlar varsa, bunları ancak böyle değerlendirebiliriz. Sonradan Kağıthane direnişi üzerine hayli hacimli bir kitap yazdılar. Arada sekterizm sataşması dışında bize bir çift sözün söylenmemesi, onlar cephesinden atılan geri adımı gösteriyor.

Bu tür direnişlere müdahale süreci içerisinde hem direnişlerin ortaya çıkarttığı deneyimleri, hem de bizim politikalarımızın orada yarattığı somut kazanımları iyi propaganda edebilmemiz gerekiyor. Mesela İstanbul örgütünün Gebze direnişinin ilk günlerinde kaleme aldığı "Gebze Kağıthane Olmamalıdır!" bildirisi bu açıdan başarılı bir bildiridir.

Kazım: Çeşitli işçi eylemleri sırasında (bunlar grevler ya da daha başka kitle eylemleri olabilir) sendikacıları eleştirirken, bence somut durumu çok iyi gözetmek gerekiyor. Somut bir örnek vereyim. Geçtiğimiz günlerde Bossa'da bir grev vardı. Beş fabrikanın katıldığı bu grev DİSK Tekstil tarafından örgütlendi. Bizim oralarda belli ilişkilerimiz vardı ve bir bildiriyle yöneldik. Grevin kendisinden çok ülkedeki politik gelişmeleri ele alan, bu noktada işçilerin önündeki görevleri ortaya koyan bir bildiriydi. Yoldaşlarla tartıştığımızda şöyle bir sonuç çıktı. Şu anda işçilerin DİSK Tekstil'e belli bir güveni var ve sendikanın greve ihanet edeceği konusunda henüz somut bir adım da yok.

Bazen yer yer şöyle durumlar da yaşanabiliyor. Diyelim bir yerde direniş var. Burada hemen hain sendika size ihanet edecektir demek çok anlamlı olmuyor. Bu somut bir olayla birleşmediği zaman işçilere inandırıcı gelmiyor. Anlaşılır da olmuyor. Ama örneğin eylemin belli bir yerinde bunun ilk işaretleri ya da somut sonuçları ortaya çıkmaya başlar. Tam o sırada müdahale etmek gerçekten belli bir kuvvet yaratabilir. Ayrıca eylem sırasında işçiler kendi sendikacılarını bir yerde de önderleri olarak da görüyorlar. Senin söylediklerin somut bir olayla birleşmediği zaman, sana çok fazla sıcak bakmıyorlar. Bunları eleştirmeyelim anlamında demiyorum. Ama biçimini, düzeyini, üslubunu çok iyi gözetmemiz gerekiyor. Eleştiri somut, anlaşılabilir bir olay üzerinden gelişmediği ve onlar haindir, şöyle yaparlar, böyle yaparlar biçiminde yaklaşıldığı zaman, bu belli bir tepkiyle de bir-

leşebiliyor. Mesela biz Çukobirlik'de iki bildiri dağıtmıştık on gün arayla. Bir tanesinde sendikacılarla ilgili çok fazla birşey yoktu. Bir tanesinde ise fazla vurgulanmıştı. İkincisinde mesela, bunlar kimdir diye araştırma yapıyorlar.

Bir diğer nokta, propaganda materyallerimizi bir işçi üslubuyla kaleme almak, yani bir işçi gibi seslenmek... Onlardan biri olarak seslenmek işçilere daha fazla etkileyecektir. Mesela dağıttığımız bir bildiride, siz şöyle yapın, böyle yapın, deniyor. İşçinin birisi şöyle diyor. Demek ki siz işçi değilsiniz, dışarıdan bize emir veriyorsunuz. Bence bunu gözetmek gerekiyor. Üslup, biçim ve sorunu anlatış tarzı bence oldukça önemli.

Yoldaşlar konuşmalarında tekstil sektöründen sözetmişlerdi. Genç işçilere dayanan bir hareket muazzam bir dinamizm kazanır. Genellikle bu sektörde çalışanlar gençlerdir. Bunlar harekete bir atılganlık ve gözüpeklik getiriyorlar. Bizim yerel deneyimlerimizde de bunun ilk ipuçları görülebilir. Politik faaliyet üretme kapasitende belli bir zorlanma ortaya çıkıyor. Bir dönem o alana yüklendiğinde, bir süre sonra politik çalışma ihtiyacını daha ileri düzeyde karşılayabilecek bir duruma gelebiliyorsun. Kadrolaşma açısından da önemli bir olanak olduğunu düşünüyorum. Bunlar 18-19-20 yaşında olan işçilerdir. 150-200 hatta 300 kişilik işyerlerinde çalışıyorlar. Buradan kazanılacak güçleri bizim bahsettiğimiz stratejik fabrikaların etrafında mevzilendirmek ve oraya yöneltmek konusunda da muazzam bir kolaylık sağlıyor. Onları gerçekten iyi eğittiğimiz zaman, bu tip büyük fabrikalara yönelmek konusunda belli bir deneyim kazandıkları zaman, belki de yılların devrimcisinden çok daha fazla başarılı olabilirler. Doğal bir ilişki ortamları vardır onların. Bu noktada somut bir örnek vermişti yoldaşlar. Bu sektörde çalışan yoldaşlarımız bir direniş ziyaretinde falan işyerinden geldik diyorlar. Hemen çok rahat bir ilişki kuruluyor. İşçiler toplanıyorlar ve yoldaşlar orada bizim grev konusundaki ve işçi hareketi hakkındaki düşüncelerimizi anlatıyorlar. Bu önemli bir olanaktır.

Sergen yoldaşın konuşmasında geçen ve yoldaşların da yer yer değindikleri bir konu var. Bazı durumlarda biz somut bir örgüt biçimiyle çıkabilmeliyiz diye düşünüyorum. Bir İşçi Kurultayı deneyimi vardır ve o noktada söylenenler bellidir. Gençlik sorununu tartıştığımızda da çıkacaktır benzer şeyler. Güçlerimizin, olanaklarımızın ve somut koşulların da olduğu yerde, bu kurultay olabilir, daha başka birşey olabilir, bu tür şeyleri örgütlemek ve somut bir politika alanı haline getirmek gerekiyor. Yoksa gidip başkaları örgütlüyor, biz de müdahale etmeye çalışıyoruz. Bu bizi zayıflatıyor. İyi planladığımız zaman, bunun üstesinden gelebileceğimizi düşünüyorum.

Nadir: Bir takım yazılarımızda genellikle önderlik yeriliyor, kitle övülüyor. Bunun çok doğru bir tutum olduğunu düşünmüyorum. Burada gerçekten kitlede çok yoğun kaynama ve o önderleri alıp bir tarafa atacak, aşıp geçecek bir durum henüz sözkonusu değil. Sonuçta onların da belli bir bilinç düzeyi, bu bilinç düzeyi üzerinden ortaya çıkan belli eylemlilikleri var. Tam da bu düzeyin kendisi, onların önderlerinin düzeyiyle örtüşüyor. Bu nedenle de dengeyi iyi kurmak gerektiğini düşünüyorum. Kitlenin o geri halini biraz meşrulaştıran ya da onu öne çıkaran bir vurgudan kaçınmamız gerekiyor. Tersine belli bakımlardan kitlenin de mevcut bilinç ve eylem düzeyine kamçı sallayan bir tutum içinde olabilmeliyiz. Özellikle politik yayında memur hareketliliği açısından bu biraz öne çıkarılmıştı. Çok isabetli bir bir değerlendirme olduğunu düşünmüyorum. Bu birincisi. İkincisi yoldaşın propaganda materyallerin ilişkin söyledikleri var; biz ve siz tanımı. Tam öyle koymak gerekmiyor bence yoldaş. Bizim Ekinci işçiler diye seslendiğimiz bildiriler var. Bu tür bildirilerde içerden seslenme tercih edilebilir kuşkusuz. Buna itirazım yok. Ama örneğin bizim bölge örgütü olarak seslendiğimiz bildirilerimiz var. Bu tür materyallerde biz önderliğe özel bir vurgu yaparak komünistler diye seslenmesini başarabilmeliyiz.

Kurultay sürecinden gözlemler

Sidar: Cihan yoldaş ve Sergen yoldaş, Şubeler Platformunu, bugün taşıdığı önem ve gelişim süreçleri açısından değerlendirdiler. Ben formüle edilen politikaları bölge olarak ne kadar doğru yaşama geçirebildiğimiz ve pratikte ne kadar müdahale gücü kazandırabildiğimiz üzerinde durmak istiyorum.

Şubeler Platformunun, bölge toplantıları da dahil, hemen tüm toplantılarına katıldım. Baştan beri devrimcilere, komünistlere ve politika yapmaya karşı özel bir tutuculuk vardır bu platformda. Defalarca bizim yayın organlarımız üzerinden de dile getirildi bu durum. Biz buna karşı hep direnç gösterdik. Bu direncimiz başlangıçta çok cılız oldu.

Çünkü ilk dönemlerde, örneğin üçüncü toplantıya kadar, 12-13 kişi gittiğimizi hatırlıyorum. Fakat orada birimiz kalkıp söz hakkı istemedik. Çünkü biz gözlemciydik. Sadece ne oluyor, insanlar ne yapıyorlar, onu gözlemlemeye çalışıyorduk. Ayrıca konuşmanın illegaliteye aykırı olabileceğini düşünüyorduk. Böyle bir atıl durum yaşadık ilk dönemlerde. Fakat daha sonraki süreçte bunun böyle yürümeyeceğini kararlaştırdık bölge organı olarak. İK'dan Sergen yoldaşın da katıldığı toplantılarda bunu genişçe değerlendirdik. Bundan sonra nasıl davranacağımıza yönelik politikalar geliştirdik. Tek tek bölgelere dağılıp birer kişiyle muhalefet yapmaktansa (tek tek bölgelerde birer kişi yine bulunacak) gücümüz oranında, fakat iç deşifrasyona yolaçmayacak bir biçimde bir bölgeye yüklenmek, o bölgede üzerinden genel toplantılara ya da kurultaya müdahale edebilme olanağını yakalayabilmek diye bir hedef koyduk önümüze. Bu çerçevede 2. bölgeye epeyce yüklendik. Fakat militanlarımızın, kadrolarımızın sınıfın dışında şekillenmesinin bir ürünü olarak, müdahalede belli bir tutukluk yaşadık. Burada legalite ve illegalite kavramları birbirine karıştı. Oraya gidip de kendisinin hangi fabrikadan geldiğini söylemekte, söz hakkı alarak kendi perspektiflerini savunmakta tereddüt duyan yoldaşlarımız oldu. Yanlış olur, açığa çıkarız ya da bizim Ekimci olduğumuz ya anlaşılırsa ne olur, türünden kaygılar vardı. Bu kaygıları kırmak zorundaydık ve belli yoldaşlar nezdinde kırdık da. Ama tam anlamıyla başarmış değiliz bunu.

Başından itibaren doğru bir politika izlediğimizi düşünüyorum orada. Biz şu veya bu bireyi hedef almadık hiçbir zaman. Bir bütün olarak Şubeler Platformunun üstlendiği misyondan ve izlediği somut politikadan yola çıktık. Onların kendi bildirilerinde ortaya koydukları çerçevede bir misyonun hakkını verebilmelerinin bile, sermaye düzeni karşısında ciddi bir direnişi ve tutarlı bir eylem çizgisini gerektirdiğini dile getirdik ve bunu somut önerilerle birleştirdik. Örneğin işten atılmaların dışında faşist saldırılar vardır, öğrencilere karşı saldırılar vardır. Bunlar bir bütün olarak sınıfı ilgilendiren toplumsal-siyasal sorunlarıdır. Bunlara karşı mücadele somut bir örgütlülük, somut bir eylem biçimi gerektiriyor. Bunların sadece basın açıklamalarıyla, protestolarla ya da işçiler atılmasın gibi dar bir platforma sıkıştırılarak elde edemeyeceği konusunda perspektiflerimizi ortaya koyduk. Ancak bu noktada her zaman olduğu gibi, bize karşı özel bir direnç gösterdiler. Hatta örgüt isimleri vererek bizi orada deşifre etmeye, "provokatör" olduğumuzu kanıtlamaya çalıştılar kendilerince. Örneğin doğrudan bireyleri göstererek işte Ekimciler ve TİKB'liler, ilk dönemlerde hiç ilgi göstermediler, son dönemlerde yüklendiler. Burayı bir lokal olarak kullandılar, burada güç devşirme kaygısı güdüyorlar, bu platformun başarısızlığı için özel bir çaba sarfediyorlar vb. dediler.

Sorunu özünde liberalizm, ekonomizm, reformizm ile işçi sınıfının çizgisine sahip çıkan devrimciler ve komünistler arasındaki mücadele olarak ele aldık. Bu platform budur, dedik Nitekim bizim kendilerine liberal ve ekonomist dememizi kanıksamış durumdalar. Artık buna kızmıyorlar. İstedikleri tek şey, bizi rahat bırakın, burada politika yapmayın! Sınıfın politik taleplerini dile getirmek, Kürt sorununu tartışmak, anti-faşist bir politika izlenmesi gerektiği söylemek... Bunlar yapılamaz, çünkü burası anti-faşist bir platform değildir! Bu konuda belli tartışmalarımız da oldu ve bu tartışmaların yarattığı belli etkiler vardır. Örneğin daha önce Şubeler Platformunda bizi birey olarak tanımayan, hangi fabrikadan geldiğimizi bilmeyen, çok fazla dinlemeyen insanlar, şimdi konuşmalarımızı ilgiyle dinliyorlar ve düşüncelerini bizi destekleyen yönde açıklıyorlar. O konuda belli bir etki yarattık. Hatta insanların tek tek bizimle görüşme istekleri de vardır. Bunlar temsilciler ve ikinci bölgenin yürütmesinde olan insanlardır. Burada belli bir etkimizin olduğu kesindir. Genel toplantılarda da bu etkiyi yarattığımızı düşünüyorum. Artı bizim MYO üzerinden bir müdahalemiz de sözkonusudur. İçerde kendi politikalarımızı dile getiriyoruz, dışarda MYO'muz bir başka yönüyle dile getiriyor. Bu onlar üzerinde genel bir basınç yaratıyor ve bakıyorsun kendiliğinden bir bölünme, bir saflaşma meydana gelmiş. TDKP'liler yürütme şahsında sendikal bürokrasiye yaslanmaktadır. Diğer taraftan buna karşı daha doğru bir eylem çizgisini öneren bir topluluk çıkmıştır. Buna rağmen onların küçük-burjuva ayak oyunlarıyla önümüze çıkardıkları belli zorluklar vardır. Yani bir yönüyle önümüzü tıkamış durumdadırlar. Orada söz hakkı alıp politikalarımızı savunabilmek için illahi de kavga etmek gerekiyor. O kavga ediş arasında bir kaç şey söyleyebilirsen söyleyebilirsin. Bu bizim bölgemiz için geçerlidir.

Diğer bölgelerde, örneğin bir Anadolu yakasında ilk dönemler belli bir çaba vardı, ancak

son dönemlerde yoldaşlar bunu biraz gevşettiler. Bu da bizim oradaki etkinliğimizi daraltıyor. Çünkü bir-iki kişinin söz alıp konuşması ile daha fazla insanın söz hakkı alıp aynı düşünceleri destekleyen şeyleri söylemesi çok farklıdır. Bir etki yaratır. Bu anlamda da biz daha organize bir güç olarak davranarak ve yoldaşlarımızı hangi politikalar doğrultusunda hareket etmesi gerektiği noktasında önden hazırlayarak etkili bir müdahale gerçekleştirebiliriz. Çünkü pratik süreç belli güçlerle aramızda bir yakınlaşma da sağlamıştır. Bir kaynaşma doğmuştur. İnsanlar soruyorlar; siz ne düşünüyorsunuz bu konuda? Biz böyle düşünüyoruz dediğimizde, iyi o zaman siz kalkın konuşun, biz de sizi destekleyelim diyebiliyorlar.

Şubeler Platformuna ilişkin politikalarımız doğrudur. Ancak organizasyonsuzluk olduğu, güçlerin isabetli yönlendirilemediği bir gerçektir.

Eleştirmekle kalmamalı, yolaçıcı alternatif önderlik sergilemeliyiz

Ahmet: Şubeler Platformuna ilişkin müdahale sürecimizde esas olarak yüklenmemiz gereken halka nedir? Bunun bir yönü, buraya az çok öncü unsurların da geldiği gözetilirse, oradaki perspektiflere karşı kendi perspektiflerimizi koymaktır. Yani propaganda ve teşhir faaliyetiyle politik düzeyde müdahale etmektir. Onun dışında gene bu bir politika veya bir perspektif olarak, bugün sınıf hareketinin önünü açacak mücadele hattını, eylem çizgisini, onun taleplerini, şiarlarını bir şekilde orada gündeme getirmektir.

Ama bence şu an oradaki müdahalede yakalanması ve yüklenilmesi gereken tayin edici halka bu değildir. Burada bir tıkanma süreci yaşanıyor. Sınıf hareketindeki tıkanıklık burada da kendisini bir şekilde ifade ediyor. Bizim Şubeler Platformunun bir işçi kurultayı çalışmasının imkanlarından yararlanarak, burada tıkanmış olan eylem kanallarını açmak, zorlamak, güçlerimizi ve müdahalemizi burada yoğunlaştırmak yönünde kendi faaliyetimizi değerlendirmemiz gerektiğini düşünüyorum.

Söylemek istediğim şu. Biz genel perspektif düzeyinde, politika düzeyinde, bugün sınıfın militan kitlesel politik eyleminin, sınıf dayanışmasının örgütlenmesinin, genel grev-genel direnişin gerekliliğini vurguluyoruz. Reformist sendikacılar da sonuçta bugün kapitalist saldırılara karşı bir direnişin gerekliliğini, sınıfın genel eylemliliğini örgütlemek gerektiğini lafzen savunmak durumundalar. Hem tabandan öncü işçilerden gelen basınç bu yöndedir. Hem de farklılıklarını böyle bir söylem üzerine kuruyorlar. Diğer yandan bir taban çalışmasının gerektiğini de söylüyorlar. Bizim oraya müdahalemiz sürekli bunları sorgulayıcı olmalıdır. Sadece eleştirerek değil, oradaki güçlerle o eylemin, sınıf dayanışmasının örgütlenmesine doğrudan müdahale eden, önderlik eden tarzda bir yoğunlaşma içinde olsaydık, bu bize onların Kürt sorunu karşısındaki tutumlarının, devrimci harekete yönelik tutumlarının, oradaki yürütmenin bürokratik niteliğinin eleştirisi konusunda da kolaylıklar sağlayacaktı. O eylem sürecinin önünü açabildiğimiz oranda bunların belli kesimleri belli bir aşamaya kadar öne çıkacaklardı. Ya da gericilikleri iyice açığa çıkacaktı. Buraya yönelik politik müdahalemizi bu temelde yoğunlaştırmamız gerektiğini düşünüyorum. Bir örnek, bunlar uzun süre hiçbir eylemlilik örgütlemediler. Daha sonra Pendik direnişi sırasında 500 işçi direnişi ziyarete gitti. Böyle bir durumu biz şu şekilde değerlendirebiliriz; ara kademe bürokratları aslında alttan gelen eylem basıncını burada pasif bir eylemlilik içinde eritmeye çalışıyorlar şeklinde bir yaklaşım olabilir. Ama bizim yaklaşımımız şöyle de olabilir; bu bir olumluluktur; bunu başka alanlarda da geliştirmek ve sürdürmek gerekir. Bu çerçevede dayanışma eylemi önerileri, bunların nasıl örgütleneceği konusunda bir müdahale tarzı geliştirilebilir diye düşünüyorum.



Okurlardan / Yoldaşlardan...

Birlik ve dayanışmayı yükseltelim!

DYO işçileri, arkadaşlar;

Size yaklaşık iki ay önce, toplu sözleşme görüşmelerimizin tıkandığı dönemde seslenmiştik. Hatta grev oylamanız bizim bildiri dağıttığımız gün gerçekleşmişti. Biz o gün grev oylamasından ve sonucundan habersiz olarak size şöyle seslenmiştik: "İşçi sınıfı ya devrimcidir ya da hiç; ya sınıfsız sömürüsüz yeni bir dünyanın kurucusu, diğer emekçiler ve ezilenlerin öncüsüdür ya da düşürülmüş, dağıtılmış bir ordu".

Bu sözleri, bunlar yalnızca genel bir doğrunun ifadesi olduğu için söylememiştik. Aynı zamanda sizin bizzat o günlerde yaşadığınız gerçekler de bunun bir doğrulanması olduğu için vurgulama ihtiyacı duymuştuk. Bırakalım diğer sınıf kardeşlerimize, işsizlere, ezilenlere elinizi uzatıp sahip çıkmayı, siz aynı fabrikada çalışan sınıf kardeşleri olarak dahi paramparçaydınız ve bu durum hala da değişmiş değil. Kadrolu işçiler ile geçiciler arasında birlik ve dayanışma yok, aynı fabrika değişik isimler altında bölünmüş, farklı farklı toplu sözleşme süreçleri dayatılıyordu. Ve bu dağınıklığın bedelini yine sizler ödediniz. Sınıf düşmanı patron İstanbul'dan getirdiği personele de yaslanarak, Yasaş'ı ayırmanın, geçici işçileri çıkarıp grev oylamasından uzak tutmanın sayesinde oylamadan "hayır" çıkardı. İşçilerin ezici çoğunluğu "grev" demesine rağmen. Şimdi aynı oyun Yasaş'ta oynanıyor. Geçici işçiler yine işten çıkarıldı. Olası bir grev oylamasına katılmasınlar diye.

Bu bölünmüşlüğünüz, birleşik-politik-militan bir mücadele hattından uzaklığınız size sadece ücretlerdeki aşınmayla yansımıyor. 5 Nisan sonrası sermayenin ve devletin saldırısının sonuçlarını hiç bir biçimde gidermeyen aldığınız zam, işin sadece bir yönü. Ama verdiği bu ücreti bile çok gören Yaşar Holding, bugünlerde yeni bir oyun oynuyor. Yayılan söylenti şöyle: "İlkokul, Ortaokul mezunu eski kadrolu işçiler çıkarılacak, onların yerine lise mezunu olanlar kadrolu yapılacak". Böylelikle tek taşla birden fazla kuş vuruyor. Hem şimdiye kadar hiç bir sorunlarına kadrolu işçiler tarafından sahip çıkılmamış olan geçici genç işçilerin önüne bir yem atıp onları oyalıyor, hem de kendi içinde bile bir birliği olmayan eski kadroları birbirine düşürüyor. Şimdi eski kadrolular arasında ispiyonculuk, şeflere yağcılık, kısacası her türlü düşkünlük ve rezillik almış başını gidiyor. Ne için? Kendi küçük geminizi kurtarmak için. Halbuki fırtınaları küçük kayıklar atlatamaz, bilmiyor musunuz? (...)

EKİM İzmir İl Örgütü imzası taşıyan ve DYO fabrikası servisleri ile soyunma odalarında dağıtılan bildiriden...

MYO'nun rolü üzerine

İçinde bulunduğumuz dönem, kitle hareketinde yeni bir dönemi işaretleyen Gazi direnişi ve ardından Nurtepe, 1 Mayıs, kitlesel cenaze törenleri ile gelişmekte olduğu bir dönemdir. Komünistler bu yılın başında MYO'daki değerlendirmelerinde şu tespiti yapmışlardı: "... dipten gelen dalga kendini asıl olarak '95'te yüzeye vuracak". Aynı zamanda komünistlerin bu yılı "Atılımlar ve parti yılı" olarak ilan etmiş olmaları, bu yılı kazanmanın apayrı bir önem taşıdığını ortaya koyuyor. "Yılı kazanırsak yılları kazanırız!"

İşte böyle bir süreçte örgütsel gelişmemizde geçmişten beri önemli bir yeri bulunan MYO bizim için bir bakıma "altın" değerindedir.

Kitle hareketinin bu yeni döneminde ve onun sağladığı hareketli ve sıcak ortamda sorunları doğru tahlil edebilmek, doğru çözümler getirmek için MYO'da ortaya konan perspektifleri doğru bir şekilde kavramanın büyük önemi vardır. Bu henüz yapılmamaktadır!

MYO'da sürekli olarak kitle hareketindeki gelişmelere vurgu yapılmakta, örgütsel sorunlar işlenmekte, çeşitli perspektifler konmakta ve bunun bize dayattığı çeşitli görevlerin üzerinde durulmaktadır. Fakat bunlar çoğu zaman yalnızca okunmakta, daha çok da MYO'nun sorunları çok güzel işlediği söylenmekle

kalınmaktadır. Evet! MYO'nun sorunları çok güzel işlediği ve bunlara ilişkin doğru perspektifler koyduğu doğrudur. Ama ortaya konulan perspektif ve görevler tartışılmadığı, içselleştirilmediği ve bundan pratik görevler çıkarılmadığı, yani işlevselleştirilemediği koşullarda, MYO yalnızca güzel şeyler yazan bir kağıt parçası olarak kalacaktır.

Oysa ona gerçek değerini ancak orada ortaya konulan perspektif ve görevleri mücadele alanına başarılı bir şekilde yansıtarak verebiliriz. Bize düşen görev bu perspektifleri kavrayarak doğru şekilde uygulamaktır.

Bunu yapmak kitle hareketliliğini doğru yönlendirmekte, partileşme yarışında ipi göğüslemekte önemli bir adım olacaktır.

Eren Deniz/İstanbul

Partiyi kavga alanlarında örgütleyelim!

Gazi direnişi, kitle mücadelesinde, barikat savaşlarıyla yeni bir dönemi açan bir köşe taşıydı. Komünistlerle birlikte hemen hemen tüm devrimci örgütler, çevreler Gazi'nin başlangıç olduğunu, devamının da geleceğini vurguluyorlardı. Öyle de oldu. Artık sermayenin militarist gücünün bir ayağı kitlelerin gözünde tüm korku vericiliğini yitirmişti. Anlaşılmıştır ki artık, bu it sürülerinin ellerindeki teknik güce rağmen taşların, molotofların, sopaların karşısında, ama en önemlisi de kitlelerin militan bir birlikteliği ve devrimcilerin inancı karşısında nasıl da acizleştiğini! Susup sinmek olmaz artık! Şimdi sermaye düzeninin topyekün saldırılarına karşı tüm ezilen kitlelerin karşı saldırıyı yükseltmesinin zamanıdır. Bu kavga işçi sınıfı ve emekçiler cephesinden alevlenerek büyüyor.

Komünistler, "Atılımlar ve Parti Yılı" hedefleri üzerinden gelişen kitle hareketinin sunduğu olanakları güce dönüştürmesini bilmelidirler. Kitle eylemlerinde daha organize, daha güçlü yerimizi almalıyız. Partiyi kavga alanlarında örgütlemeliyiz.

E. İnanç/İstanbul

İllegal yayınların meşruluğu ve liberallerin korkusu

Bir kamu emekçisiyim. *Ekim* posta yolu ile sendikamıza düzenli olarak geliyordu. Son bir ayda gelen *Ekim*'ler kaybolmaya başladı. Bir gün sendikada 120. sayıyı okuduktan sonra masaya bıraktım ve sendikadan ayrıldım. Geldiğimde dergi yoktu. Kendi dergilerimden birini daha bıraktım. Bir süre sonra o da kayboldu. Ertesi gün yeniden sendikaya gittim ve masaya bir dergi daha bıraktım. Uzun bir süre bekledim. Öğleden sonra gelen mali sekreter masanın üzerinde *Ekim*'i görünce, "Bu *Ekim*'ler nereden geliyor, daha dün bunları ortadan kaldırdım" dedi. Elini gazeteye uzattığı an müdahale ettim. "Bundan sonra *Ekim*'i kaybedemeyeceksiniz. Sizin de sermaye zihniyetinizden farkınız kalmamış" dedim ve neden ortadan kaldırdıklarını sordum. Bir sürü ipe sapa gelmez "mazeret" üretti. Sendika kapatılırmış; sendika yönetimi sorumlu tutulurmuş; adresi yokmuş; üzerinde protokol yazmıyormuş vb... Bunların yersiz olduğunu, tek bir sayının hiçbir sorumluluk getirmeyeceğini, tüm sendikalarda bunun okunduğunu söyledim. Yapabileceği hiçbir şey yoktu. Dergiyi masanın üzerine bıraktı.

Ertesi gün sendikanın olağan toplantısı vardı. Toplantıdan önce sendika sekreteri bana *Ekim*'in sendikaya giremeyeceğini, girerse imha edeceğini, bunun şube kararı olduğunu, bu kararın şube başkanı, mali sekreter ve idari sekreterin bana tebliğ edilmek üzere söylediklerini bildirdi.

Akşam toplantıda ilk gündem maddesi olarak *Ekim* yasağının tartışılmasını istedim. Kimsenin böyle bir karardan haberi yoktu. Konu ayrıntılı bir biçimde tartışıldı. Ben, *Ekim*'e böyle bir yasak koyamayacaklarını, böyle bir kararın utangaç liberal idari sekreterin kışkırtması sonucu alındığını ve bu kararı tanımayacağımı belirttim. *Ekim*'in ve diğer illegal devrimci yaymların sendikamıza girmesini nasıl sermaye diktatörlüğü engelleyemiyorsa bu tahammülsüz liberallerin de engelleyemeyeceklerini, bunu protesto ettiğimi ve her yerde teşhir edeceğimi söyledim. Toplantıya katılan diğer devrimcilerin ve yurtseverlerin desteğiyle karar geri alındı.

Bir Ekim okuru/İzmir

Okurlardan / Yoldaşlardan...

ABD yeni bir siyasal cinayete hazırlanıyor

Mumia Abu-Jamal'e özgürlük!

Amerika Birleşik Devletleri'nin ırkçı devlet terörüne karşı verdiği kararlı mücadele ile tanınan Amerikalı siyah gazeteci Mumia Abu-Jamal, 12 yıldan bu yana Pennsylvania'da ölüm hücresinde tutulmaktadır. Jamal, ABD'nin siyah-yoksul nüfusu ve İspanyolca konuşan azınlık kesimleri üzerinde yoğunlaşan ırkçı saldırganlığa, baskı ve sömürüye karşı yükselttiği radikal muhalefeti nedeniyle "tüm ezilenlerin sesi" olarak da anılmaktadır.

13 yaşından itibaren aktif politik mücadelenin içinde olan Abu-Jamal, '60'lı yılların sonunda beyaz ırkçılığa karşı radikal bir mücadele çizgisi izleyen Kara Panter Partisi'ne katıldı. 1980'de Siyah Gazeteciler Birliği başkanlığına seçildi. Philadelphia siyah komününün devlet eliyle bombalanması ve yaşanan korkunç katliam üzerine, Move hareketiyle ilişki kurarak onun aktif destekçisi haline geldi.

ABD'nin ırkçı-beyaz terörüne karşı yükselen bu yiğit sesi boğmak isteyen devlet güçleri, nihayet 1981 Aralık'ında uygun bir fırsat yakaladılar. Kardeşini durduran polislere müdahale eden Jamal, polisler tarafından kurşunlanarak ağır yaralandı. Yaralı halde feci bir dayaktan geçirildi. Ardından ise bir polisi öldürdüğü düzmece iddiası üzerine tutuklandı. Somut hiç bir kanıt olmamasına ve aksi yönde ifade veren bir çok tanığa rağmen idam cezasına çarptırıldı.

Burjuva hukukunun dahi pervasızca çiğnendiği mahkeme süreci sonucunda verilen bu karar tümüyle politik hesap ve kaygıların ürünü olmuştur. Jamal'ın yazdığı makalelerinde yer alan "tüm iktidar halka" ve "iktidar namlunun ucundadır" gibi ifadelerin ölüm cezasının asıl gerekçeleri olarak öne sürülmesi bunun açık kanıtlarıdır.

Geçtiğimiz yıllarda siyah Rodney King'i öldürürcesine döven polislerin beraatı üzerinden Los Angeles'te patlak veren yoksul kitlelerin isyanı, ABD'de giderek derinleşen sınıfsal ve sosyal çelişkiler zemininde mayalanan mücadele dinamiklerini gözler önüne sermiştir.

Bugün devletin Mumia Abu-Jamal'ın infaz edilmesi için tüm hukuksal kaideleri çiğneyerek ve ırkçı-gerici kampanyalar eşliğinde adımlarını hızlandırması, kapitalist krizin derinleştiği, çelişkilerin daha da keskinleştiği bir döneme denk gelmektedir. Genelde ırkçı burjuva hukuk sisteminin bir parçası olan idam cezaları, özelde ise Mumia Abu-Jamal'ın infazının gündeme getirilmesi, ABD sermaye rejiminin emekçi kitlelere yönelik ırkçı baskı ve sömürü politikasının bir uzantısıdır.

Bu politika tarihi kökenini, 1927'de Rus devriminden sonra yaratılmaya çalışılan göçmen ve kızıl karşıtı histeri sonucunda asılan işçi önderleri Sacco ve Vanzetti'den, iğrenç bir anti-komünist ve yahudi düşmanı kampanya eşliğinde 50'li yılların sonunda "kızıl ajanlar" olarak idam edilen Rosenberg'lerden almaktadır. Dün güçlü bir sosyalist kampın emekçi kitleler üzerindeki olumlu basıncını kırmak için idam cezası silahına sarılan ABD, bugün kendiliğinden patlama potansiyeli taşıyan toplumsal mücadele dinamiklerini sindirmek için devlet terörünü yeniden tırmandırmaktadır. Toplumsal sorunlarına çözüm bulmaktan aciz, ezilen yığınların taleplerini karşılama imkanından yoksun, emekçi sınıfların hoşnutsuzluğunu baskı ve şiddetle bastırmak dışında başka bir yol tanımayan kapitalist sistemin en gelişmiş ülkelerinden biri olan ABD, Jamal'ı elektrikli sandalyede katlederek, "tüm ezilenlerin sesi"ni boğmak istiyor.

Oysa daha bugünden kapitalist Amerika'nın ırkçı kampanyalar eşliğinde yükselttiği "Mumia ölmeli!" histerisi ezilen kesimlerde korku değil öfke biriktirmiştir. 17 Ağustos günü uygulanmak istenen karar uluslararası ilerici ve devrimci kamuoyunun büyük tepkisini toplamıştır. Binlerce insan, başta ABD, dünyanın çeşitli ülkelerinde değişik eylem biçimleri eşliğinde uluslararası bir dayanışma kampanyası başlatmıştır.

"Tüm ezilenlerin sesi" Mumia Abu-Jamal'a özgürlük için sen de sesini yükselt! Kapitalist sistemin tüm dünyada ürettiği ırkçı-şoven devlet terörüne karşı gücünü tüm dünya proletaryası ve ezilenleri ile birleştir!

Mumia Abu-Jamal ve tüm politik tutsaklara özgürlük!